J. EL MACHO

CAUTATORII DE COMORI

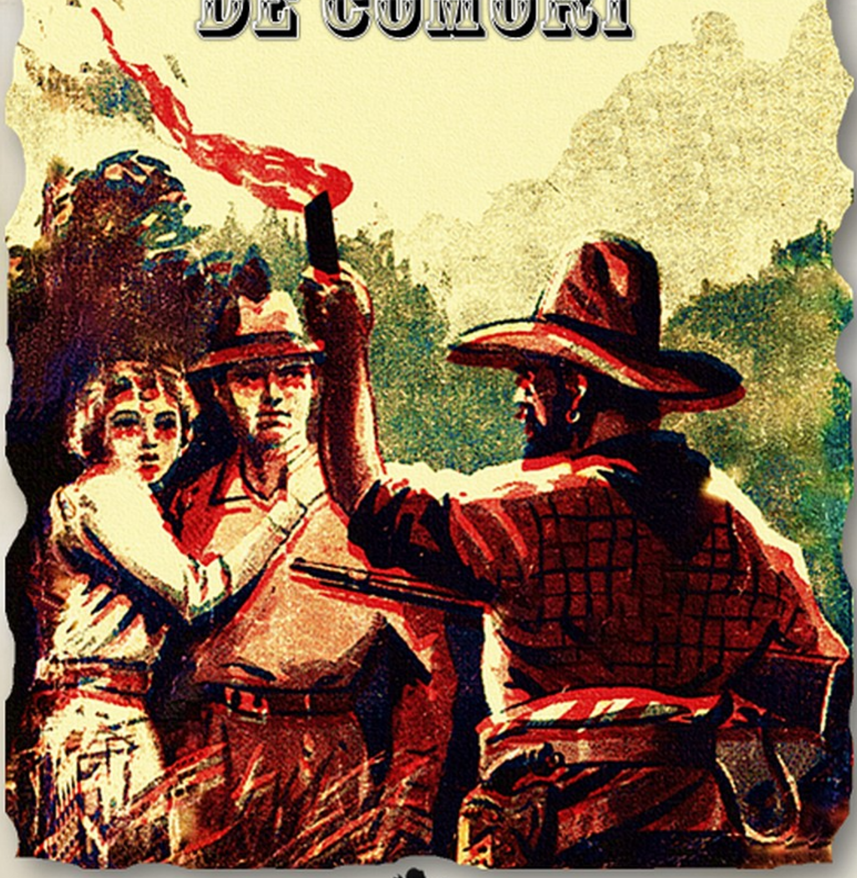

COLECTIA WESTERN

J. EL MACHO

CĂUTĂTORII DE COMORI

Traducere de L. ANDREI
Ediţie revizuită

CUPRINS

I AVENTURIERII PĂDURILOR
II POTECI NEUMBLATE
III LACUL HUECO
IV MISTERIOSUL FERNANDEZ INTRĂ ÎN ACŢIUNE
V TALER CU DOUĂ FEŢE
VI O MAŞINAŢIE PERFIDĂ
VII CĂRŢILE PE FAŢĂ
VIII CÂND TOTUL S-A SFÂRŞIT
IX O PROPUNERE NEAŞTEPTATĂ
X LEGEA CELOR CERTAŢI CU LEGEA
XI ÎNVIEREA
EPILOG

I
AVENTURIERII PĂDURILOR

— Ce maniere! mormăi Emilio Gonzales; dar în acelaşi timp se supuse totuşi poruncii: „Sus mâinile!” căreia îi dădea mai multă vigoare ţeava unei carabine, răsărită pe neaşteptate dintr-un tufiş şi îndreptată spre pieptul lui.

Se înnopta şi umbra tot mai deasă făcea ca amănuntele desişului înconjurător să devină nedesluşite.

— Păcătoasă idee am mai avut şi noi, de n-am făcut popas înainte de a se înnopta! bombăni tânărul.

Între timp, ramurile desişului se dădură la o parte şi de sub ele se ivi autorul exclamaţiei ameninţătoare. Era un om înalt, uscăţiv, cu faţa acoperită de o barbă deasă şi neîngrijită. Aruncând o privire în urma sa, Emilio Gonzales văzu că şi însoţitorii lui căzuseră victimele unei agresiuni asemănătoare şi că dăduseră cu toţii într-o adevărată capcană.

În aceeaşi clipă bărbosul se răsti:

— Ce cauţi aici?

O clipă tânărul tăcu, şovăind între prudenţă şi o poftă violentă de a răspunde necunoscutului că afacerile lui nu-l privesc.

Ar fi cedat poate acestei nevoi îndreptăţite de a protesta, dar lângă el răsună o voce feminină.

— E fără îndoială o neînţelegere la mijloc, Emilio. Explică domnului că nu suntem decât nişte simpli călători.

Această voce armonioasă făcu pe omul care-l ţinea pe Emilio sub ameninţare, să tresară. Îşi trecu carabina la subsuoară şi aprinse o torţă, a cărei flacără pâlpâitoare lumină curând întreaga scenă. Tânăra fată care vorbise, se apropie de însoţitorul ei şi se lipi de el înfricoşată... Emilio Gonzales îşi privi ţintă agresorul.

— Sora-mea şi cu mine suntem doar în trecere, numai cu o călăuză şi cu câţiva hamali, zise el. Şi nu înţelegem...

Dar atitudinea necunoscutului se schimbă ca prin farmec. Cu acea politeţe spaniolă, care înfloreşte deopotrivă în clasele de jos ca şi în cele de sus, acesta se înclină în faţa tinerei fete:

— *Senorita*, vă rog să ne iertaţi greşeala, şi d-ta, *caballero*, urmă el întorcându-se către Emilio Gonzales, sper că nu vei purta pică pentru o primire atât de puţin prietenoasă; nu uitaţi însă că suntem departe de orice aşezare, în inima pădurilor, unde de cele mai multe ori om cu om sunt duşmani.

Necunoscutul schimbă câteva cuvinte cu cei ce-l însoţeau şi al căror şef părea să fie. Oamenii îşi ridicară carabinele.

— Da, urmă şeful micii bande de iscoditori ai pădurii, v-am auzit caravana, care înainta în întuneric, şi temându-mă să nu fie nişte vagabonzi, ce vor să dea vreo lovitură, am preferat să mă încredinţez imediat. Sunt foarte mâhnit de greşeala mea. Dar, dacă nu sunt prea curios, cum se face că vă urmaţi drumul şi după căderea nopţii?

Emilio Gonzalez nu mai avea motive să păstreze faţă de necunoscut o atitudine duşmănoasă:

— De fapt, nu de plăcere n-am poposit încă, îi explică el. Dar de mai bine de o oră nu izbutim să găsim un loc potrivit pentru a ne aşeza tabăra. Pădurea este foarte deasă în partea locului şi luminişurile sunt rare. Poate ne-aţi putea îndruma dumneavoastră spre vreunul mai apropiat?

— Să nu mi se mai zică Fernandez, dacă vă mint: nu există decât un singur luminiş prin aceste meleaguri, şi pe acela l-am folosit noi pentru tabăra noastră. Dar este destul de încăpător şi aţi putea să staţi şi dumneavoastră acolo, – nu-i aşa, Vicente?

Omul întrebat, un colos, tot ca Fernandez de bărbos, confirmă dând din cap, fără să-şi scoată din gură impozanta-i lulea.

— Atunci să pornim! hotărî Fernandez.

Cele două grupe porniră înainte. După douăzeci de minute de mers, printre copaci se zări o lumină şi Fernandez îşi anunţă sosirea printr-un fluierat convenţional.

Poiana ce se deschise în faţa lor era luminată de două focuri. Cei câţiva oameni care se aflau acolo priveau cu curiozitate pe noii veniţi. În timp ce Fernandez şi Vicente discutau cu tovarăşii lor, explicându-le probabil, despre ce era vorba, un indian metis se apropia de cei doi tineri, care stăteau nemişcaţi. Era David, călăuza lor, care, în timpul ultimelor evenimente, căutase să se facă pe cât mai mititel cu putinţă. Faţa lui neîncrezătoare şi jucăuşă mai exprima o oarecare spaimă, încă nu pe deplin risipită.

Văzându-l, Flora Gonzales nu-şi putu stăpâni un surâs.

— Ia te uită! Iată-te şi pe tine, David, glumi tânăra fată. Începeam să cred că ameninţarea carabinelor te-a făcut să intri în pământ… şi că n-ai mai ieşit de acolo.

David se încruntă, nemulţumit că i se punea la îndoială curajul, şi-l trase pe Emilio de mânecă. Tânărul, îl întrebă în şoaptă:

— Ce fel de oameni să fie ăştia?

Indianul făcu o mutră care exprima nesiguranţă, apoi şopti:

— Sunt, pesemne, nişte *recogedores* – nişte căutători de cauciuc. Nu poţi şti niciodată ce poame sunt…

Cei doi tineri auziseră adesea despre aceşti aventurieri aspri, care cutreieră bazinul Maragnon şi care se războiesc cu înverşunare cu triburile indiene pentru stăpânirea pădurii virgine. Pe socoteala lor circulau diferite poveşti, care aduceau mai mult a legende.

Într-un cuvânt, ei erau pentru America de Sud ceea ce pentru Clondyke erau căutătorii de aur. Printre ei erau primiţi indivizi de tot felul, pe care un singur lucru îi unea: un egal dispreţ pentru civilizaţie şi pentru legalitate. Aceasta nu-i împiedica să aibă şi o morală: cea a fiarelor sălbatice; şi o justiţie: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.

Altminteri găseai la unii din ei un spirit cavaleresc şi o loialitate, care ajunseseră uneori de pomină.

Erau aici în număr de vreo cincisprezece; feţele lor nu văzuseră briciul de o eternitate, ceea ce-i făcea să pară oarecum în familie, cu atât mai mult cu cât nici la haine nu se deosebeau: cizme fără culoare, pantalonii, bătuţi de soare şi de ploi şi rupţi de mărăcini, cămăşi peticite la coate, pălării de paie largi şi care de mult stat sub ploaie îşi pierduseră forma. La brâu purtau un *machete* solid şi mânerul unui Colt mare ieşea din tocul lui. Nişte cartuşiere le încingeau pieptul iar carabina nu se desprindea niciodată de la umărul lor.

De altfel Emilio Gonzales nu contrasta nici el în această colecţie. Numai barba lui, care nu avusese încă timpul să rivalizeze cu cele ale aventurierilor, îl făcea să nu se confunde cu ei, ceea ce dovedea că David, pe care-l consultase pentru echipament, avea în cel mai înalt grad simţul realităţilor.

— Ei! murmură la ureche Emilio, surorii lui, după ce-şi examinase cu de-amănuntul gazdele, n-or fi ăştia chiar uşi de biserică, dar ce interes ar avea ei să ne joace vreo festă? Niciunul, pe câte ştiu.

Fernandez reveni lângă cei doi tineri, şi cu multă amabilitate îi înştiinţa că a pus să li se pregătească un loc bun, în mijlocul taberei: destul de departe de foc ca să nu se prăjească, dar destul de aproape de foc pentru a fi apăraţi de grozava umezeală a pădurii, care noaptea devine insuportabilă.

Locul era, într-adevăr, excelent. Şeful căutătorilor de cauciuc puse să se întindă pe pământul jilav nişte pături vechi şi, ce e drept, mai mult confort nu se putea cere în inima junglei.

Emilio, mulţumi călduros lui Fernandez şi lui Vicente, gândindu-se în sinea lui că toate aceste amabilităţi se datorau numai prezenţei Florei, sora lui. Vederea unei tinere fete graţioase îi tulburase vădit pe oamenii aceştia necioplіţi, care de obicei, luni şi luni de-a rândul nu văd

chip de femeie. Cu privirile îndreptate către fermecătoarea călătoare, aventurierii deveniseră parcă nişte oameni din lumea bună: nici o înjurătură, niciun joc de noroc, nici o ceartă... Fumau sau stăteau de vorbă, în atitudini, care socoteau ei că-i avantajează, sau încercau să facă puţină ordine în părul lor certat cu pieptenele.

Flora nu observa, de altfel, aceste umile omagii.

Dar Fernandez apăru din nou:

— Sper că veţi primi să împărţiţi cu noi modesta noastră masă, propuse el cu cel mai atrăgător surâs.

Tinerii primiră fără să se lase rugaţi. Le era o foame de lup şi ar fi trebuit să aştepte până ce David – călăuză şi bucătar totodată – le-ar fi făcut ceva de mâncare; pe când Fernandez le arăta o superbă friptură, care nu mai aştepta decât să fie gustată.

— Delicios! dădu Flora sentinţa, deşi, de fapt, căutătorul de cauciuc bucătar lăsase friptura să se cam ardă pe o parte, probabil pentru că o admirase prea stăruitor pe musafiră.

Fernandez şi Vicente se aşezaseră alături de cei doi tineri şi dădeau dovadă de o poftă puţin obişnuită. Ciozvârte întregi de carne dispăreau în câteva secunde în gurile lor, împreună cu numeroşi cartofi de manioc, copţi în spuză. Din timp în timp circulau din mână în mână pahare cu *şişa*.

Căutătorii de cauciuc nu duceau se vede lipsă de nimic. După ce se bău şi ultimul pahar de *şişa*, se servi cafeaua. Aventurierii, strânşi în jurul focului, îşi aprindeau lulelele cu câte un tăciune.

Cu toată cafeaua băută, tinerii se simţeau copleşiţi de somn. Făcuseră un marş lung şi nu aveau încă rezistenţa profesioniştilor pădurii. Flora făcea sforţări disperate ca să rămână trează şi să-i asculte cu amabilitate pe aventurieri, care-i vorbeau despre epocile bune şi rele ale recoltei de cauciuc, despre ravagiile ce le făcuse ultimul *tornado*, care se abătuse asupra regiunii. Capul tinerei fete cădea adesea pe umărul fratelui ei şi în cele din urmă, Vicente,

observând lucrul acesta, lovi cu cotul pe camaradul său Fernandez şi exclamă:

— Nu vezi că o oboseşti pe *senora* cu poveştile tale! Pică de oboseală *pobrecita*[1] !

Fernandez îşi arătă dinţii albi într-un râs sonor şi-şi scutură pipa pe dosul mâinii.

— Vă lăsăm să vă odihniţi, zise el, căci şi d-ta, *caballero*, trebuie că ai nevoie de somn.

Cu aceste cuvinte cei doi aventurieri strânseră mâna celor doi tineri, urându-le noapte bună.

În timp ce Flora îşi scotea cizmele şi se înfăşură într-o pătură, Emilio făcu semn lui David, care se trudea să-şi facă un *pourro*[2] dintr-o foaie de tutun, căreia îi scosese nervura mijlocie. Călăuza veni în fugă şi tânărul îi dădu ordinele pentru a doua zi.

— Ei, ai văzut că n-aveam de ce ne teme de căutătorii de cauciuc? întrebă el, surâzând.

Indianul dădu din cap şi recunoscu că păreau băieţi de treabă.

— M-au şi cinstit cu *şişa*! adăugă el.

Emilio pufni în râs.

— Aşadar, după tine, măi David, om cinstit e acela care-ţi dă de băut? Du-te acum de-ţi fumează ţigara în linişte şi nu uita că mâine trebuie să pornim în zori de zi.

Tânărul se întinse alături de sora lui, care se şi cufundase într-un somn adânc.

David scotea mici rotocoale de fum din ţigara pe care şi-o fabricase, şi contempla jăratecul încins. Deodată, o mână îl atinse pe umăr, făcându-l să tresară.

În dosul lui stătea Fernandez, zâmbind jovial.

— Te plictiseşti aici singur cuc, prietene, zise el. Vino să bei cu noi un pahar de *şişa*.

Indianul se codi o clipă. Nu era deprins cu atâta amabilitate din partea căutătorilor de cauciuc, care dimpotrivă, au obiceiul să se poarte brutal cu indigenii şi

---

[1] Sărăcuţa.

[2] Ţigară.

cu metişii. Dar invitaţia era aşa de prietenoasă încât niciodată David nu şi-ar fi iertat dac-ar fi descurajat pe nişte *recogedores* cu purtări aşa de alese. Pe de altă parte şi tigva cu *şişa* pe care o zărise în mâna lui Vicente era o chemare irezistibilă.

Se duse aşadar cu Fernandez şi se aşeză lângă Vicente care discuta cu un alt aventurier care e cea mai bună metodă de a vâna *puma*. Poftit să-şi dea părerea, în această chestie David se execută cu competenţă, în timp ce Fernandez îi umplea paharul.

Se simţea pornit pe optimism şi se gândea, în sinea lui, că la început fusese foarte nedrept cu simpaticii căutători de cauciuc.

De aceea, el salută cu entuziasm iniţiativa lui Vicente, care propusese să se bea câte o duşcă de *guaro* pentru a uşura digestia marii cantităţi de *şişa* înghiţite.

Savura, ca un cunoscător, băutura arzătoare de măruntaie, turnată dintr-o ploscă, şi nu mai contenea să râdă, când Fernandez îl lovi prieteneşte peste umăr cu atâta energie, încât era cât pe ce să-l facă să cadă în foc.

— Ia spune rogu-te, prietene, zise deodată Fernandez, în ce fel de expediţie au pornit stăpânii tăi?

— De un’ să ştiu?

Fernandez încruntă din sprâncene, dar Vicente reluă cu binişorul interogatoriul:

— Totuşi, de vreme ce le serveşti drept călăuză, trebuie că-i conduci undeva…

— Asta da, confirmă David, sigur că ştiu unde merg, dar n-am habar ce caută acolo.

— Bine, încercă Vicente cu blândeţea unui judecător de instrucţie, dar cum te-au angajat?

Indianul se scărpină la ceafă, deoarece gândurile începeau să i se cam încâlcească.

Fernandez îi mai turnă un pahar de *guaro* şi-l zgâlţâi. David începu iar să râdă ca un nebun, dădu o duşcă şi începu, cu o voce cleioasă:

— Ei! Sunt nişte oameni ciudaţi, fără îndoială dar mai buni stăpâni nici că se poate. Au cerut o călăuză serioasă şi pe dată, le-am fost arătat eu, căci, fără să mă laud, cunosc meleagurile astea, cum îmi cunosc buzunarele. Aşa că m-am dus să mă-nţeleg cu ei. Ei mi-au propus o leafă bună şi mi-au cerut să-i călăuzesc până la lacul Hueco.

— Până la lacul Hueco? repetară Vicente şi Fernandez fără să-şi ascundă mirarea.

— Da!, până la lacul Hueco. Nici vorbă, am încercat şi eu să aflu de ce vor să se ducă tocmai acolo şi nu aiurea, dar ei mi-au dat să-nţeleg că asta nu e treaba mea. Am primit, şi am angajat zece hamali care să ne însoţească. Atâta, tot!

Căutătorii de cauciuc rămaseră o clipă tăcuţi. Păreau dezamăgiţi de cele auzite. Fernandez îşi scutură cu putere luleaua de cenuşă şi mormăi:

— Şi vă duceţi cu toţii să vă aşezaţi la lacul Hueco, fără să ştiţi pentru câte vreme şi în ce scop?

David sorbi ultima picătură din pahar.

— Nu e chiar aşa, răspunse el. Hamalii merg numai până la lac şi se-ntorc.

Acolo n-o să rămânem decât noi trei: *senor, senorita* şi cu mine.

Din nou se zugrăvi mirare pe feţele aventurierilor.

— Ce-o fi cu combinaţia asta ciudată? murmură Vicente.

— Să vedem, raţionă Fernandez; să-ţi baţi capul oricât, nu poţi găsi 36 de motive, care să aducă pe un om până aici. Cel mult două sau trei. E limpede ca lumina zilei că aceşti străini n-au de gând să se apuce de traficul de cauciuc, ca noi. Atunci?

Timp de câteva minute domni o tăcere apăsătoare, pe care o întrerupse Vicente, adresându-se lui David.

— N-ai băgat de seamă în pregătirile lor nimic din care s-ar putea ghici ce clocesc? De pildă ce cuprind bagajele?

Indianul îl privi cu înfumurare:

— Credeţi că nu m-am gândit eu la asta? Dar bagajele cuprind numai o seamă de lucruri şi de provizie neapărat

trebuincioase la un drum aşa de lung şi ceva muniţii pentru apărare...

Ridicând un deget, David se aplecă deodată spre interlocutorii lui.

— Dar în trei dintre lăzi, ştiţi, n-am putut arunca niciodată o privire.

O licărire de interes se aprinse în ochii aventurierilor.

— Ah! făcu Vicente, şi cum arată lăzile acestea?

— Sunt grele şi de aceea sunt purtate fiecare de câte un om. Dar nu-i chip să ştii ce au înăuntru. Sunt bătute cu grijă în cuie şi sigilate.

La aceste cuvinte, Fernandez se sculă. Ocolind focul, se îndreaptă cu paşi mărunţi spre bagajele călătorilor. Aventurierul inspecta cu privirea lăzile stivuite unele peste altele şi ochii lui se opriră asupra acelora despre care vorbise David. El se apropie, se aplecă deasupra lor. După o clipă se ridică şi se depărtă cu fruntea încreţită de ciudă.

— Ce se aude? întrebă Vicente pe Fernandez când acesta se întoarse.

În același timp, aventurierul îi arată cu degetul pe indian, care, doborât de alcool, adormise lângă foc.

Fernandez dădu din cap a pagubă, fără să răspundă. Se vedea după faţa lui că fierbea de ciudă. Aruncă o privire mânioasă asupra călăuzei adormite şi mormăi:

— Aşadar, dobitocul ăsta ne-a băut alcoolul, dar de spus nu ne-a spus nimic...

— Pentru că nu ştie nici el nimic...

— Mă întreb totuşi, ce caută aceşti doi tineri orăşeni în munţii ăştia. Nu! Nu sunt curios, dar îmi place să-mi dau seama, atâta tot.

— Ah! Pişicher fiu al Castiliei! rânji Vicente. Cât despre mine, eu mărturisesc că sunt curios... Se zice, de altfel, că numai oamenii inteligenţi sunt curioşi, adăugă el voios. Dar Fernandez n-avea chef de glumă.

II
POTECI NEUMBLATE

Soarele abia răsărise când oaspeţii aventurierilor părăsiră tabăra în care-şi petrecuseră noaptea. David, care îşi revenise în fire după băutura de aseară, era în picioare din zorii zilei, ca să mai zgâlţâie pe hamali şi să împartă poverile. Fernandez şi Vicente nu găsiră de cuviinţă nici măcar să-i dea bună-ziua, ca răspuns la saluturile lui.

Indianul băgă de seamă şi înţelese că se lăsase dus de nas şi descusut ca un copil de cei doi căutători de cauciuc. Se simţea atins în cinstea lui de călăuză şi în amorul său propriu, dar se consolă la gândul că, neştiind nimic, n-a putut divulga mare lucru. Umblă totuşi, ziua întreagă, cu mutra plouată a unui servitor care a spart o farfurie şi se teme ca stăpânii să nu bage de seamă.

Flora şi Emilio începeau să se obişnuiască cu dormitul pe tare. După o toaletă sumară, primiră ceaşca de cafea pe care le-o oferea cu amabilitate Fernandez.

— Nu ştim cum să vă mulţumim pentru ospitalitatea d-voastră, domnilor, se scuză Emilio.

— A fost pentru noi o surpriză fericită, spuse la rândul ei tânăra fată, să întâlneşti asemenea gentlemeni în regiunile cele mai sălbatice.

Fernandez îşi agită în aer braţele, lungi în semn de protest, şi-l luă ca martor pe Vicente, nedespărţitul lui tovarăş.

— Auzi, Vicente!

Apoi întorcându-se către Flora Gonzales, exclamă pe un ton liric:

— Dimpotrivă, *senorita*, noi suntem aceia, care vă datorăm recunoştinţă. Cele câteva ore, pe care le-aţi petrecut aci, au fost de ajuns ca să ne înfrumuseţeze tabăra. Cum s-ar putea ca graţia şi frumuseţea dv. să nu fi lăsat o impresie adâncă în inimile noastre de semisălbatici

ahtiaţi de un chip, de o vorbă omenească? Credeţi-mă, noi suntem datornicii dv...

Flora roşi, şi încurcată de atâtea omagii, nu ştiu decât să surâdă aventurierilor, care aplaudară zgomotos discursul bine adus al şefului lor.

Dar hamalii, cu poverile pe umeri sau pe cap, aşteptau semnalul de plecare. În fruntea convoiului, David, tropăia de nerăbdare.

Schimbară cordiale strângeri de mână şi mica lor caravană porni spre Sud.

Emilio Gonzales era un tânăr înalt, brun, care să tot fi avut 23-25 de ani. Bine legat, solid şi musculos, el era întruchiparea desăvârşită a tineretului sportiv din ziua de azi, care ştie să rupă din orele de studii timpul necesar pentru perfecţionarea făpturii omeneşti. Emilio îşi terminase în mod strălucit studiile de inginer, căpătând în acelaşi timp oarecare renume pe terenurile sportive internaţionale ca tenisman de înaltă clasă.

Din nefericire, criza economică, care domnea în toată lumea, paraliza toate energiile tinere în căutare de pieţe de desfacere pentru iniţiativa lor. Diplomele şi cunoştinţele nu serveau la nimic: trebuia să stai pe loc, să vegetezi... O astfel de renunţare e grea pentru cei ce se simt capabili de lucruri mari. Emilio Gonzales turba. Situaţia lui materială, era, dacă nu cu totul proastă, în orice caz departe de a fi strălucită. Părinţii săi, dispăruţi de timpuriu, îi lăsaseră, lui şi surorii sale, o mică avere, ce ameninţa să se topească repede fără ca el să-şi fi putut cuceri locul sub soare, la care năzuia.

Dar tânărul nu era lipsit de îndrăzneală şi, văzând că-şi pierde vremea de pomană în marile oraşe, se puse să studieze posibilităţile pe care le deschideau ţările noi. Dar erau puţine la număr, lipsa lui de experienţă era mare; era tocmai cât pe ce să se resemneze la o soartă mediocră, când, în urma unei lecturi, fu cucerit de o idee aventuroasă. Lucrul era foarte îndrăzneţ, dar oare norocul

nu surâde celor îndrăzneţi? Se sfătui cu sora lui, care-l aprobă şi-l încurajă. El însă şovăia. Erau atâtea riscuri...

Să plece... Să nu plece... Dilemă...

E lesne de înţeles că îndrăzneala învinsese prudenţa, căci altfel nu i-am fi întâlnit într-o regiune atât de puţin potrivită pentru o simplă vilegiatură.

Flora părea să aibă cel mult 18 primăveri.

Subţire, blondă şi delicată la înfăţişare, nu-i lipseau totuşi nici puterea de rezistenţă, nici curajul, şi când fratele ei îi anunţase apropiata lui plecare, ea îi răspunsese că, orice-ar spune şi orice ar face el, ea era hotărâtă să nu-l lase singur. Emilio tună şi fulgeră şi o ameninţă că decât s-o expună la riscuri, va renunţa mai degrabă la planurile lui, dar Flora, surâzătoare şi încăpăţânată, birui. Era de altfel curajoasă şi îndrăzneaţă, şi fratele ei nu avu prilejul să regrete că şi-o luase drept colaboratoare.

...Emilio Gonzales fluiera vesel, încrezător în viitor.

David, închis în sine, arăta drumul. Urma nişte piste, ce abia se întrezăreau şi pe unde trebuiau să fi trecut căutători de cauciuc sau indieni. Uneori, desişurile ascundeau cu totul urmele şi lianele împleteau o barieră verde de netrecut, pe care călăuza o tăia cu lovituri puternice de machetă.

Atunci înaintarea devenea anevoioasă şi înceată, crengile biciuiau feţele călătorilor, spinii îi zgâriau cu cruzime şi primejdia de a întâlni şerpi creştea.

Şerpii! Marea teamă a Florei, altfel atât de neînfricoşată. Ochii negri ai fetei se dilatau când trebuia să atingă vreun *surtua*, palmierul pitic, aproape ierbos, care formează tufişuri întunecoase, deosebit de atrăgătoare pentru reptile. Cele mai mici dintre acestea sunt adeseori cele mai primejdioase, datorită veninului lor; înnebunite de zgomot, crezându-se atacate ele sunt gata să-ţi muşte mâna, dacă o zăresc cumva prin apropiere. Şi împletitura de rădăcini te face atât de des să te poticneşti, încât, fără

voie, te agăţi de orice, cu riscul să apuci cu mâna şarpele ce stă la pândă.

Dar, din fericire, cea mai mare parte din şerpi, atenţi la zgomotul crengilor rupte, o luau la fugă înainte de trecerea caravanei.

Pentru a evita mersul deznădăjduitor de încet, la care-i condamna tăiatul crengilor cu ajutorul machetei, David prefera să facă mii de ocoluri, părăsind urmele omeneşti pentru urme de fiare sălbatice şi regăsind apoi direcţia bună fără să şovăie, cu uimitorul instinct al rasei lui. Din timp în timp el urma cursul vreunui şuvoi năvalnic. Atunci călătorii trebuiau să se resemneze, uneori şi la câte o baie nedorită. Dar în schimb înaintarea devenea simţitor mai rapidă şi David mârâia de mulţumire.

Pe înserat, micul grup străbătu o poiană, şi David, cu toată ambiţia lui de a înainta mereu, socoti mai înţelept să stabilească aici tabăra de noapte. Flora, sleită de puteri, se lăsă jos cu un oftat de satisfacţie.

— Ce zici, David, întrebă Emilio, ne apropiem?

— Socoteam să putem ajunge la lac mâine seară, dar drumul e prea anevoios. O să trebuiască să mai poposim o dată, înainte de a ajunge. O să fim acolo poimâine către amiază, poate şi mai curând...

Când voia să-şi dea osteneala – şi azi voia – David era de o vioiciune şi de o dibăcie neobişnuite. În mai puţin de jumătate de oră, în poiană juca vâlvătaia unui foc enorm, pe care se frigeau o pereche de curci sălbatece, în timp ce David gătea nişte măduvă de palmier, pe care pusese s-o dibuiască prin împrejurimi doi hamali.

A doua zi de dimineaţă marşul reîncepu, la fel de anevoios, la fel de dificil ca şi cel din ajun.

Urmau de câtăva vreme albia unui râu, când călăuza, care părea neliniştită, se apropie de Emilio şi i se destăinui.

— Don Emilio, se poate că greşesc, cum poate greşi orice făptură, în care nu sălăşluieşte înţelepciunea cea

veşnică, dar totuşi urechile îmi dau uneori de veste ceea ce ochii uită să vadă...

Mirat de această introducere pompoasă, tânărul ceru indianului explicaţii mai lămurite.

David îi povesti atunci că, pe la miezul nopţii, în timp ce el dormea iepureşte, dintr-o ereditară prudenţă deprinsă de indieni din tată-n fiu, fusese trezit de nişte zgomote suspecte. Punându-se la pândă, încercase să stabilească pricina acestor zgomote şi se încredinţase că un om dădea târcoale taberei, încercând să-şi înăbuşe paşii. De altfel zgomotul se depărtă îndată, ca şi cum omul ar fi fost un observator, venit să arunce o privire asupra taberei, şi care se retrăgea, de îndată ce-şi satisfăcuse curiozitatea.

Emilio ascultă această povestire cu oarecare neîncredere. Cine putea să aibă interesul să-i spioneze? Nu putea să fie decât vreun inofensiv indian din pădure.

— Ar trebui atunci ca indianul ăsta să aibă picioare de plumb şi cap tocmai cât un *kapocik*... răspunse David cu un surâs.

După care, fără să mai adaoge ceva, îşi reluă locul în fruntea micului convoi.

Către mijlocul zilei, călătorii străbătură o regiune, care părea să fi servit, odinioară, drept teren pentru nişte construcţii masive, din care nu mai rămăseseră decât temeliile înecate şi ele în împletitura de liane şi ferigi. Erau neîndoios, rămăşiţele unei civilizaţii a cărei obârşie trebuia căutată în timpurile Incaşilor[3] şi călătorii cercetară cu luare aminte aceste mărturii ale secolelor trecute. Nişte săpături, pe ici, pe colo, dovedeau că aici se făcuseră cercetări, probabil de către căutătorii de cauciuc, dornici să pună mâna pe bijuteriile sau ceramica antică, care se putea să mai existe în aceste ruine pe jumătate îngropate.

---

[3] Incaşi, popor din rasa Pieilor Roşii care stăpânea actualul Peru înainte de descoperirea Americii. Ajunseseră la o civilizaţie destul de înaintată care a fost distrusă prin sabie, jaf şi pârjol de cuceritorii spanioli, după anul 1533.

Dar simplul fapt de a fi dat de aceste pietre părea să umple de bucurie pe Flora şi pe Gonzales.

— Să mergem! exclamă tânărul. Încă o sforţare şi ne petrecem noaptea următoare la câţiva kilometri de lacul Hueco.

Dar vai! terenul devenea din ce în ce mai puţin prielnic pentru o înaintare rapidă. Ba erau nevoiţi să se agaţe cu mâinile ca să se cațere prin hornuri aproape verticale, tăiate de piedici vegetale, ba trebuiau să coboare nişte pante atât de repezi, încât era nevoie să se ia severe măsuri de precauţie pentru a nu se rostogoli laolaltă cu pământul umed ce se prăvălea în bulgări sub picioarele lor.

Râpi înguste şi adânci sileau caravana să urmeze crestele şi să înainteze în zigzag. Se lăsa noaptea şi ei trebuiau să se mulţumească pentru tabără cu un luminiş mic ca vai de el, lângă un râu. Arătând plăpândul pârâu care curgea la picioarele lor, călăuza declară:

— Acest *rio* se varsă în lacul Hueco. Mâine dimineaţă nu vom avea decât să-l urmăm ca să ajungem la ţinta călătoriei noastre. Va fi o adevărată plimbare faţă de marşul pe care l-am făcut până acum. Flora primi vestea cu o satisfacţie pe care n-o ascundea, şi în timp ce indianul făcea foc şi pregătea de mâncare, ea se descălţă şi-şi lăsă cu desfătare picioarele obosite în voia dulcii mângâieri a apei răcoroase.

După terminarea mesei tânăra fată aţipi imediat, şi hamalii o imitară. Cât despre Emilio şi David, ei rămăseseră lângă foc, tăcuţi, trăgând pufăituri regulate din ţigările lor.

În timp ce tânărul, terminându-şi *pourro*, se înfăşură în cuvertură pentru noapte, indianul propuse:

— Păstraţi carabina alături de dv. Dacă mai aud pe cineva dând târcoale, vă trezesc şi om vedea ce facem...

Emilio, deşi sceptic, se învoi.

Trebuie că dormea de mult, când o apăsare asupra braţului îl trezi. Deschizând ochii, văzu la lumina flăcărilor

ce pâlpâiau, faţa lui David şi pricepu după mimica lui că indianul îi cerea să rămână nemişcat şi atent. David însuşi culcat lângă el, nu făcea nici o mişcare dar printre pleoapele pe jumătate închise, privirea lui cerceta întunericul înconjurător. Buzele lui abia se mişcau când şopti: Iar a venit. Ascultaţi...

Emilio ascultă îndelung fără să audă ceva, dar deodată urechea lui desluşi o trosnitură. Dacă n-ar fi fost prevenit, ar fi crezut de bună seamă că pârâie vreascurile în foc.

— Aud... şopti el indianului.

Tânărul îl văzu atunci pe David trăgându-şi picioarele sub el, ca şi cum s-ar pregăti să sară. În aceiaşi clipă indianul adaogă:

— Atenţie! Ţineţi bine carabina... Sunteţi gata? O luăm fiecare de altă parte a tufişului de *surtuas*. El e în dos... Atenţie... Hop!

Destinzându-şi brusc toţi muşchii, indianul sări în picioare, cu un cuţit în mână. Luând-o înainte lui Emilio, el se şi cufundă în desiş, tăcut şi rapid ca o umbră. Tânărul se repezi în urma lui.

În desişul în care dispăruse David se iscă o învălmăşeală înspăimântătoare. Se auzi zgomot de crengi rupte, apoi în noapte răsună o împuşcătură. David n-avea revolver. Emilio, tulburat, dădu buzna spre tufişul pe care trebuia să-l ocolească. Dar acolo, nimeni! Se auzi însă depărtându-se zgomotul unei fugi grăbite. Cu carabina înainte, tânărul încercă să se îndrepte într-acolo, dar întunericul îl împiedica şi din cauza lipsei lui de experienţă în ale desişului, nu se putea orienta cu exactitate.

Deodată, i se păru că vede la lumina lunii un tufiş mişcându-se şi fu ispitit să tragă la întâmplare. Dar David? Poate că el era? Deodată se pomeni faţă-n faţă cu indianul, care-i strigă cu o voce răguşită:

— Trageţi! Dar trageţi pentru Dumnezeu!

Să tragă, asupra cui? Privirea-i urmări mâna întinsă a indianului, dar nu desluşi nimic, îşi pierdu cumpătul:

— Nu văd nimic, bombăni el. Trage singur, David.

Şi întinse indianului carabina.

— Hai, ia-o odată, ce naiba! repetă el.

Abia atunci îşi dădu el seama că braţul drept al lui David atârna inert pe şoldul lui. Se grăbi să-l readucă în tabără, unde Flora, şi hamalii treziţi din somn de focul de armă îi aşteptau speriaţi, fără să priceapă ce se petrecea.

Rana călăuzei nu era grozavă şi el însuşi după ce o cercetă, declară că până în vreo zece zile n-avea să mai rămână nici urmă din ea.

— Abia pornisem, povesti el, că şi văzui tufişul mişcându-se. Omul care se ascunsese acolo, simţindu-se descoperit, încercă să fugă. Nici-o îndoială că l-aş fi ajuns, dacă n-ar fi tras, chiar în clipa în care ajunsesem în dreptul ascunzătorii lui. A trebuit să mă arunc numaidecât la pământ, căci altfel ar fi putut continua să tragă şi individul nostru profită de această clipă de răgaz ca s-o ia la sănătoasa. Împiedicat de rană n-am mai putut alerga îndeajuns de repede ca să-l ajung, iar dv. n-aţi putut vedea locul, pe care vi-l arătam ca ţintă.

Flora care termina pansamentul, întrebă:

— Dar n-aţi putut vedea niciunul cine era?

David se strâmbă a pagubă iar Emilio clătină din cap.

— Dar, în sfârşit, reluă Flora, cine poate să aibă vreun interes să se dedea la acest joc primejdios? Crezi că poate fi vreun indian, dragă David?

David rânji:

— Indienii sunt prea săraci ca să-şi cumpere revolvere...

Emilio tresări.

— Atunci, după tine, David, cel care ne spionează este un alb? Nu se poate...

Indianul, recăzu în obişnuita sa nepăsare, se înfăşură în pătura lui, răspunzând doar printr-o neştiutoare ridicare din umeri.

Fratele şi sora se priviră cu tristeţe şi Emilio începea chiar să se întrebe dacă optimismul lui din ajun nu fusese pripit.

III
LACUL HUECO

David nu se înşelase cu pronosticurile: caravana zări lacul Hueco a doua zi de dimineaţă, ceva înainte de amiază.

Tinerii propuseseră indianului să prelungească popasul pe malul râului pentru ca să se poată reface de pe urma rănii, dar călăuza nu voi să audă de nimic.

Mica trupă porni deci din nou la drum pe la ora unu şi o tăcere apăsătoare o însoţi în tot timpul coborârii îngustului râuleţ a cărui albie trebuia să-i aducă la lac. În cei doi tineri se petrecuse o transformare serioasă. În primul rând oboseala acestei nopţi albe, apoi noua nelinişte ce-i rodea: sentimentul unui pericol misterios gata să se abată asupra capetelor lor...

Din fericire, ca un fel de despăgubire, drumul nu mai era atât de istovitor ca până acum. Atât doar că trebuiau să se bălăcească în apă. Înaintau destul de uşor într-un adevărat lan de verdeaţă, cu cerul când descoperit, când ascuns de copaci, al căror frunziş des forma o boltă prin care lumina soarelui se strecura anevoie.

Dimineaţa era pe sfârşite, când la urechile călătorilor ajunse un zgomot ce creştea pe măsură ce înaintau.

— O cascadă, explică David.

Şi, deodată, o privelişte măreaţă se deschise sub privirile celor doi tineri. La o cotitură a râului li se păru că încă un pas de-ar fi făcut ar fi trebuit să sară în gol. Drumul pe care-l urmau se termina cu un perete râpos şi apele râului ce se prăbuşeau cu putere pe stâncile de jos, se pulverizau; câţiva metri mai încolo se refăceau şi se vărsau în sfârşit în lacul liniştit, care, cum arăta şi numele de „Hueco” părea că umple „o gaură”. Malurile lui nu alcătuiau plaje sau povârnişuri, ci erau tăiate ca nişte ziduri, în care se vedeau câteva crestături, capete de văi, singurele căi pe care se putea ajunge la lac.

Călătorii, contemplau nemişcaţi această privelişte de o frumuseţe severă, aproape sălbatică...

— *Aqui esta*... – Iată... anunţă laconic, călăuza.

Acum privirea lui cerceta pe rând feţele lui Emilio şi a Florei, ca pentru a ghici cauza care i-a împins pe cei doi tineri să vie în aceste locuri a căror singurătate nu prea era des tulburată de prezenţa oamenilor.

La dreptul vorbind, lacul Hueco n-avea o întindere mare; vreo 6-700 metri lungime pe 300 metri lărgime. Dar aşezarea de netrecut a malurilor lui, şi virginitatea grandioasă a naturii înconjurătoare, îi dădeau o majestate impresionantă.

Într-un târziu, Emilio spuse:

— Nu ne mai rămâne decât să alegem un loc unde să ne stabilim cartierul general; declară el. Un loc, având o trecere uşoară spre lac. De aceea cred că cel mai bine ar fi să alegem una din aceste crestături, care coboară în pantă lină până la nivelul apelor şi care prezintă, de altfel, un adăpost natural contra puternicelor vânturi de munte...

Flora le arătă un fel de golfuleţ larg numai de câţiva metri, în care dădea o mică vâlcea ce se pierdea în pădure.

— O! Ia te uită Emilio, exclamă ea, ce bine ne-am putea aranja acolo!

Indianul se orientă repede şi cercetă mijloacele de a ajunge la locul ales de tânăra fată. Nu era deloc lucru uşor, şi când caravana porni din nou la drum, ea trebui să facă adevărate exchibiţii pentru a se apropia de ţintă. În sfârşit, după o oră de sforţări, călătorii ajunseseră în vâlcea.

Locul era încântător, dar ticsit de o vegetaţie prea îmbelşugată. După ce se gândi şi după ce-şi refăcu puterile, Emilio îi sugeră lui David:

— N-ar fi rău să punem pe hamali să cureţe tot desişul care umple locul unde o să locuim. Tufişurile astea sunt nişte cuiburi de şerpi şi prefer să am orizont liber în jurul meu. Pe de altă parte, oamenii noştri o să ne poată ajuta să tăiem lemnele necesare pentru construirea unui „*rancho*”...

Indianul părea că vrea să pună o întrebare. Poate că-l pişcă limba să întrebe ce aveau de gând să facă stăpânii după ce se vor fi instalat definitiv, dar se stăpâni, demn, şi se mărgini să aprobe planurile tânărului. Şi în timp ce Emilio se duse pe malul apei ca s-o vadă pe soră-sa, David explică hamalilor ce li se cerea şi discută cu ei preţul acestor servicii neprevăzute. O clipă mai târziu, indienii atacară desişul cu puternice lovituri de machete şi descopereau un pământ, ce nu văzuse niciodată soarele...

Până seara, colţul îşi schimbase cu desăvârşire înfăţişarea. În faţa muncii a zece oameni, desişul dăduse înapoi cu cincizeci de metri şi în jurul focului, aprins pentru noapte, era loc liber din belşug. Şerpii, păianjenii şi scorpionii trebuiră să bată în retragere la repezeală, părăsindu-şi domeniul din care nu-şi închipuiseră probabil că vor fi daţi afară vreodată. Flora bătea din palme ca o fetiţă mică:

— Ştii, Emilio, o să stăm foarte bine, îşi dădu ea cu părerea. Când o să mai avem şi un frumos *rancho* cu faţa la lac, o să fie minunat...

Emilio şi David făceau planuri şi tânărul cădea de obicei de acord cu părerile indianului, în care un simţ practic dezvoltat se îmbina cu o cunoaştere amănunţită a vieţii în pădure.

Odată cu întunericul, o surdă nelinişte puse din nou stăpânire pe tabără. Ca o măsură de prudenţă, bagajele fuseseră aşezate în careu, alcătuind astfel un şubred adăpost, care dădea mai mult o siguranţă... morală decât una materială. Însufleţirea Florei scăzu, în ochi i se citea o oarecare nervozitate. Totuşi oboseala fu mai tare şi ea adormi, alături de fratele ei. Acesta însă, avu un somn neliniştit şi mâna lui dreaptă nu se desprinse o clipă de pe trăgaciul revolverului.

David, ghemuit şi înfăşurat în pătura lui, veghea. Noaptea fu de altfel cât se poate de calmă. Indianul, care, stătuse mereu la pândă, nu auzise niciun zgomot suspect. Zorile aduseseră o dublă uşurare călătorilor: aceea a lumi-

nii şi aceea a speranţei că necunoscutul renunţase pentru totdeauna să-i mai spioneze.

Abia atunci se hotărî în sfârşit David să se odihnească şi el puţin. În timp ce el dormea, Emilio nu se putu împiedica să observe împreună cu Flora că nu fuseseră minţiţi, când li se recomandase această călăuză ca un servitor nepreţuit.

Zilele ce urmară, fură la fel de liniştite şi de spornice. În timpul unei singure dimineţi, sub conducerea activă a lui David, fu ridicat scheletul unei *rancho*. După aceea fură puse unul lângă altul trunchiuri de brad, în timp ce sute şi mii de frunze de palmieri alcătuiau un acoperiş solid şi impermeabil chiar şi pentru cele mai straşnice ploi.

Între timp, Flora şi Emilio, ce nu puteau fi de mare folos la construcţie, se ocupau cu recunoaşteri de jur împrejurul lacului Hueco. În timpul uneia din aceste recunoaşteri, descoperiră urmele unor ruine asemănătoare cu cele peste care dăduseră pe drum. Această descoperire păru să-i umple de mulţumire; cu toate acestea nu încercară să le cerceteze mai îndeaproape. Era vădit că-i interesa prezenţa ruinelor mai mult, decât ruinele însăşi.

— Vezi, făcu Emilio către soră-sa, afirmaţiile din documentul cronicarului spaniol, par absolut adevărate.

Şi privirile celor doi tineri se îndreptară visătoare spre lac, ale cărui ape întunecoase păreau să-i hipnotizeze.

După opt zile, soarele nu mai găsi la răsăritul lui decât trei locuitori pe malul lacului Hueco. În ajun, hamalii, de care nu mai era nevoie, îşi primiseră plata şi libertatea. Rămânând singuri, tinerii şi vrednicul lor însoţitor începură să-şi organizeze viaţa. Aveau o locuinţă şi mobilele indispensabile. Ce mai mobile! Punând unul lângă altul butuci la fel de groşi, David obţinu ceea ce numea el pompos – un pat. Acesta era totuşi de preferat pământului bătătorit şi o saltea de frunze căzute îl făcea să pară moale celor doi tineri, care, de când erau pe drum, trecuseră prin multe.

Drept scaune, indianul se mulţumi să bage în *rancho* 3-4 butuci de lemn, iar confecţionarea unei mese îl puse în aşa

de mare încurcătură încât preferă să nu facă niciuna. Deocamdată, lăzile de la bagaje, împlineau funcţiunea de mese. În mijlocul camerei, David rândui un cadru de pari înfipţi în pământ şi umplu acest cadru cu pământ bine bătut: era o vatră indiană, unde mocnea aproape fără întrerupere un foc slab şi care alcătuia o destul de bună maşină de gătit.

Acoperişul *rancho*-ului se lăsa foarte jos în faţă, ajungând aproape la un metru douăzeci de pământ şi formând astfel o verandă, bine ferită de soare în orele calde şi de apă, în anotimpul ploios. Un jgheab rudimentar îl împodobea în toată lungimea.

Primele nopţi fură tot neliniştite. O să se aventureze oare până la lac sinistrul necunoscut, care le dădea târcoale? Nu prea părea. Poate că urmărirea îl învăţase minte şi-i tăiase orice poftă de a mai reîncepe. În zadar înregistră auzul ascuţit al lui David toate zgomotele nocturne: niciun zgomot suspect nu veni să se adauge la zgomotele obişnuite ale pădurii. Tinerii se simţeau uşuraţi şi optimismul lui Emilio prinse viaţă mai mult ca oricând.

David, cu tot aerul lui de nepăsare faţă de cele înconjurătoare, studia cu atenţie faptele şi gesturile celor doi tineri. Acum, când instalarea s-a terminat, gândea el, o să-şi dezvăluie ei motivele ce i-au adus până la lacul Hueco. Casetele misterioase erau mereu neatinse, dar un pachet, care stârnise şi el curiozitatea indianului fu desfăcut. Tinerii scoaseră de acolo o masă informă de cauciuc.

Sub acţiunea unei pompe, indianul o văzu, cu mirare, crescând, cum se transformă, zvâcnind şi, la urmă, luă forma unei luntre. Când Emilio împinse în apă această mică barcă ce nu se putea scufunda, David fu încântat, deşi nu prea avea încredere în soliditatea ei.

Vâslele lipseau, dar indianului nu-i trebui nici o oră pentru a alcătui o pereche. Prinzând curaj, se urcă şi el pe bordul acestei pirogi făcută dintr-o specie de „lemn” cum

nu mai plutise pe apele lacului Hueco, şi rămăsese încântat.

Dar de înţeles, înţelegea din ce în ce mai puţin, căci nu-şi închipuia că cei doi tineri să fi făcut o astfel de călătorie numai pentru plăcerea de a face canotaj...

Totuşi se scurse şi a doua zi ca şi cum aceasta le-ar fi fost singura ţintă. Toată dimineaţa şi toată după amiaza, Emilio şi sora lui navigară pe lac, în coaja lor de nucă. Emilio îşi tăie în pădure o prăjină de 4-5 metri lungime şi măsura mereu adâncimea apei în diferite locuri. Seara, luntrea fu scoasă din apă şi transportată pe verandă. Tinerii, foarte bine dispuşi, îi cerură lui David să îngrijească de masă şi Flora bătu din palme la vederea surprizei, pe care i-o făcu indianul. În lipsa lor, David, fabricându-şi o undiţă primitivă, pescuise cu mult succes. Ziua era pe sfârşite; Flora aţâţa focul, iar David curăţa peştii de solzi, când deodată înlemniră tustrei.

Din pădure răsună un strigăt de ajutor înăbuşit, un strigăt slăbit de depărtare, sau poate de istovirea gâtlejului care-l scotea.

Cei trei locuitori ai *rancho*-ului ieşiră pe verandă şi traseră cu încordare cu urechea. După o aşteptare de câteva minute, răsună un al doilea strigăt.

Flora şi Emilio se priviră palizi.

— E cineva care are nevoie de ajutorul nostru, spuse în sfârşit tânărul cu o voce nesigură.

— Trebuie să-l ajutăm, declară Flora, fără şovăire.

Indianul se strâmbă. Privirea lui căzu cu părere de rău asupra peştilor gata să fie puşi la foc. Flora îl consolă:

— Haide, nu te necăji, David. Am sa văd eu de bucătărie, în timp ce voi cercetaţi ce s-a întâmplat. Se auzi un al treilea strigăt.

Emilio şi David o zbughiră în pădure, în direcţia de unde venea vocea.

Soarele dispărea la orizont... Răsună un al patrulea strigăt, apoi nimic. De bună seamă că salvatorii ajunseseră la cel ce cerea ajutor cu atâta disperare.

Flora aşeză străchinile şi scotea orezul din foc. Mai trebuia aşteptat până avea să fie gata peştele… Fata ieşi din nou pe verandă nerăbdătoare să afle…

Deodată se auzi zgomot de paşi şi recunoscu vocea lui Emilio. Dintre tufişuri se iviră fratele ei şi David, susţinând pe un om care părea că nu poate umbla. Tânăra fată exclamă cu mirare:

— Ia-te uită, domnul Fernandez!

Căutătorul de cauciuc, o salută cu politeţa sa obişnuită.

— Ah! *senorita*, oftă el, cu toată plăcerea, pe care o simt revăzându-vă, sunt adânc mâhnit că asta se întâmplă în asemenea împrejurări.

În timp ce David îl ajuta să se aşeze pe verandă, Emilio povesti sorei lui, cât de uimit fuseseră găsind pe căutătorul de cauciuc, întins pe jos, în pădure, cu piciorul scrântit. Fernandez manifestase şi el o vie surprindere, recunoscând pe cei doi oameni şi le explicase cum, după ce se despărţise de ceilalţi căutători de cauciuc, cobora singur către Sud pentru a ajunge la satele de *recogedores*, când i se întâmplase să cadă într-o râpă.

Fernandez îşi freca piciorul, strângând buzele de durere.

— Cum se face, întrebă Flora, că nu ţi-ai urmat tovarăşii la Bogota? Sunt, poate indiscretă… adăugă ea, văzând că aventurierul şovăia să răspundă.

— Ba deloc, spuse Fernandez, am curajul să-mi recunosc greşelile. Sunt un jucător, un jucător înrăit şi nu mă pot opri, cât mai am măcar un *peso* în buzunar. Am pierdut la poker cu tovarăşii mei, câştigul de la o întreagă recoltă de cauciuc. Ce era să fac? Să plec la Bogota ca să rabd foamea? Nu face. Am preferat să mă pun iar pe lucru. Am să-mi găsesc un angajament pentru o nouă campanie de căutare de cauciuc… Dar scrântitura asta blestemată nu prea e nimerită pentru afacerile mele.

— Ei, observă Emilio, totuşi nu ţi-ai frânt nimic şi sunt sigur că după o masă bună ai să fii tot atât de vioi ca înainte.

— Să sperăm! oftă aventurierul.

— Oricum ar fi, d-le Fernandez, declară tânără fată, *rancho*-ul nostru o să te adăpostească până te vei vindeca.

Fernandez luă mâna Florei şi a lui Emilio.

— Sunteţi foarte drăguţi, dar n-aş vrea să vă incomodez...

David se arătă în prag.

— *Esta lista la commida*... anunţă el. Masa este gata...

Căutătorul de cauciuc trebui să fie dus în braţe, până la unul din butucii ce serveau drept scaune. Îşi înăbuşi o înjurătură şi mormăi, silindu-se să surâdă:

— Dacă nu era prezenţa d-tale, *senorita*, cred că mânia mea ar izbucni într-un fel nu prea corect...

Masa fu destul de veselă. Fernandez lăudă talentele culinare unite ale lui David şi ale Florei. După aceea umplându-şi pipa, declară că o să se culce pe o bancă, pe verandă. Emilio stărui să-i cedeze patul său rudimentar, dar Fernandez nici nu voi să audă de aşa ceva.

Emilio trebui să-şi păstreze patul, iar Fernandez fu dus pe verandă unde se şi instală. Ora era târzie şi tinerii, făcură musafirului lor urările obişnuite, apoi intrară în *rancho*, însoţiţi de David.

Orele se scurgeau. *Rancho*-ul dormea.

Deodată se petrecu un lucru ciudat. Cu o mişcare înceată şi treptată, aventurierul alunecă de pe banca pe care era culcat. Fără zgomot, ca o pisică, străbătu târâş veranda, apoi se îndreptă dintr-odată şi din câteva sărituri sprintene fu în pădure.

IV
MISTERIOSUL FERNANDEZ INTRĂ ÎN ACŢIUNE

Au trecut două zile de la venirea lui Fernandez. Scrânteala ciudată, de care suferea; continua să-l ţintuiască pe banca lui, cât erau de faţă gazdele lui şi să-i lase deplina libertate a mişcărilor, de îndată ce rămânea singur.

Mărturisi totuşi că-i merge cu mult mai bine şi declară că a doua zi se va putea scula.

Emilio, Flora şi David dispăreau aproape pentru toată ziua şi tânărul îşi cerea scuze de la aventurier pretextând o lucrare urgentă. Tustrei plecau cu luntrea, ducând într-un sac conţinutul misterioaselor lădiţe şi îndreptându-se către un punct oarecare al lacului Hueco.

În timpul primei lor absenţe, Fernandez cercetă interiorul *rancho*-ului, dar singurul lucru care-l putea interesa, – conţinutul lădiţelor, nu se găsea acolo. Atunci, el revenea pe verandă, se tolănea din nou pe banca lui, cu faţa crispată de nerăbdare.

Un amănunt, care părea să-l intereseze în mod deosebit era jocul fizionomiilor celor doi tineri, când se întorceau din expediţiile lor. Ochiul lui pătrunzător încerca să le citească gândurile şi planurile. Şi se pare de altfel că o oarecare dezamăgire le potolise buna dispoziţie.

În seara acestei zile de-a doua, atmosfera din *rancho* era destul de încărcată. Dacă la David nu se vedea nici-o schimbare, caci tăcerea lui ajunsese la culme şi nu mai avea cum să se agraveze, în schimb tinerii erau posomorâţi, nemulţumiţi. Aventurierul se făcea că nu bagă de seamă nimic şi-şi păstra obişnuitul ton jovial faţă de Emilio şi curtenitor faţă de Flora.

Dar la sfârşitul mesei, Emilio, după ce schimbase o privire cu sora lui, luă o hotărâre subită. Împingând la o parte strachina, se sprijini cu coatele de masă şi se întoarse cu faţa la aventurier.

— Am să-ţi fac o propunere, Fernandez, zise el.

Prin ochii acestuia trecu o licărire de surprindere. Degetul lui gros, care îndesa tutunul în hornul pipei, rămase nemişcat şi o cută de atenţie îi brăzdă fruntea.

— O propunere? Ascult...

Emilio Gonzales şovăi o clipă, ca şi cum ar fi căutat cuvintele potrivite, apoi privind ţintă pe aventurierul, care continua să-şi umple pipa, declară:

— Ne-ai spus adineauri că ai de gând să începi de mâine exerciţii de mers. Apoi plănuieşti să-ţi reiei drumul spre sud, ca să-ţi găseşti vreun angajament, nu-i aşa?

Fernandez confirmă, dând din cap.

— Ei bine, urmă tânărul, de vreme ce porneşti să-ţi cauţi de lucru şi cum nu numai că n-ai nici un contract în curs, dar nici nu eşti sigur de o angajare imediată, n-ai primi să lucrezi aici un timp oarecare?

Aventurierul holbă ochii mirat.

— Să lucrez aici? Şi ce să fac? exclamă el.

Această înmărmurire făcu pe Emilio să surâdă.

— Poate îţi închipui, Fernandez, că suntem nişte originali, care au venit să locuiască la lacul Hueco, numai ca să schimbe aerul sau să pescuiască cu undiţa? Mijloacele noastre nu ne permit un astfel de lux şi, dacă suntem aci, cauza e un interes serios. Ne-am dat însă seama, că o pereche de braţe în plus ne-ar fi de mare folos. Ce zici despre propunerea mea?

Aventurierul trase câteva fumuri înainte de a răspunde. Apoi rosti surâzând:

— Propunerea încă nu-i completă.

— Într-adevăr. Rămâne să precizăm două puncte: condiţiile şi felul muncii...

Aventurierul făcu semn că tânărul îl înţelesese de minune.

— Aceste două puncte, urmă Emilio, e inutil să ţi le spun, dacă nu accepţi propunerea în principiu. Ceea ce-ţi pot spune de pe acum, e că am să-ţi ofer condiţii fără îndoială mai avantajoase decât acelea pe care le-ai putea

obţine la sud, în schimbul unei munci mai grele... Gândeşte-te, şi dacă afacerea te interesează în principiu, o să discutăm amănuntele...

O tăcere desăvârşită domnea în *rancho*. David, care părea că nu se interesează de discuţie, ieşi să-şi fumeze ţigara pe verandă. Cât despre Fernandez, el stătea liniştit la chibzuială, în timp ce Emilio şi Flora aşteptau hotărârea.

— Primesc, spuse el simplu. Şi întorcându-se către Flora arboră cel mai graţios surâs şi urmă:

— Şi asta numai că sunteţi atât de încântători amândoi...

Cei trei interlocutori îşi strânseră mâinile pentru a pecetlui înţelegerea. Flora adresă aventurierului un asemenea surâs de recunoştinţă, încât acesta declară, cu mâna pe inimă:

— *Senorita*, mă despăgubeşte însutit de singurătatea şi lipsa de distracţii pe care o voi îndura câteva luni.

Tânăra fată roşi uşor, şi pentru ca aventurierul să n-o înţeleagă greşit, răspunse:

— Sunt sigură că o să avem în dumneata un frate, Fernandez, un frate mai mare...

O uşoară amărăciune se strecură pe buzele lui Fernandez, când răspunse:

— Un frate... Spuneţi mai bine un tată... Dar Emilio îl şi chemă pe David.

— Avem de vorbit astă seară şi puţină cafea n-o să ne strice. Ce zici, David? Bravul nostru David o să ne facă o *moka* delicioasă...

Indianul aţâţă focul şi puse apa la încălzit.

Când ceştile fură pline cu lichidul fumegând, Emilio se sculă în picioare şi începu să se plimbe de-a lungul şi de-a latul încăperii.

— Ca să înţelegi mai bine despre ce este vorba, e mai bine s-o iau de la început şi să-ţi dau lămuriri complete. Am avut grijă până acum să nu vorbesc cu nimeni despre cele ce întreprind, ca să nu stârnesc concurenţi, dar, odată ce eşti colaboratorul nostru, e bine să fii la curent. Îţi cer, desigur, o desăvârşită discreţie, cel puţin deocamdată...

Aventurierul, izbucni în râs.

— Nu e greu să păstrezi discreţia într-un loc unde ar fi cu neputinţă să găseşti o ureche binevoitoare...

— Asta e, de altfel, şi în interesul d-tale, urmă tânărul, după cum ai să te poţi convinge...

Şi Emilio îşi începu povestirea, care nu fu întreruptă o singură dată.

— Am făcut cunoştinţă în Statele Unite cu un bătrân profesor, mare cunoscător al vechii civilizaţii americane. Biblioteca lui cuprindea mii de lucrări despre epoca dinainte de Columb şi puteai găsi acolo toate documentele privitoare la Incaşi, Azteci, Mayaşi, etc. Mă lăsa să cotrobăiesc prin ele în voie şi răspundea foarte amabil la întrebările mele, când nu înţelegeam ceva. În felul acesta am citit memoriile unui cronicar spaniol, care, deşi povestea întâmplări interesante, nu şi-a văzut niciodată opera ajunsă la un oarecare renume. Din 1650 nu mai fusese reeditat.

O bună parte din aceste memorii era consacrată descoperirii celor două Americi. Cronicarul nu cruţa de criticile lui metodele brutale întrebuinţate de *conquistadori*, faţă de populaţiile indiene şi faţă de civilizaţia lor.

În cursul lecturii mi-a atras atenţia un pasaj, privitor la lacul Hueco, de a cărui existenţă nu mai auzisem până atunci. Iată, pe scurt, ce raporta povestitorul:

Înainte de cucerirea spaniolă lacul Hueco devenise probabil datorită formei sale ciudate şi a malurilor lui tăiate drept ca pereţii unei prăpăstii, un fel de lac sfânt. Pentru adoratorii soarelui, lacul Hueco, întunecat şi trist, trebuia să fi reprezentat forţele rele ale naturii, sau cel puţin o forţă duşmănoasă. Pe malurile astea sălbatice aveau loc ceremonii cu sacrificii solemne pentru a îmbuna neîndurătoarea divinitate. În zadar, preoţii, cu corpul în întregime acoperit cu fluturaşi de aur se scăldau în apele sfinte şi-şi lăsau acolo preţiosul lor vestmânt. Urmele acestor scăldări, trebuie să fi fost păstrate de nisipul

lacului, ceea ce justifică îndeajuns explorarea amănunţită a fundului lui.

Dar nu numai atât! Odată cu invazia spaniolilor şi cu vântul de jaf şi de nebunie sângeroasă, care a suflat atunci în această ţară, lacul Hueco fu sortit să îndeplinească un nou rol. Bogătaşii indieni, goniţi de necruţătorul cotropitor, ţineau ca nimic din comorile lor să nu cadă în mâinile cuceritorilor blestemaţi. Să distrugă aceste comori nu era atât de uşor, căci focul nu distruge metalele. Să le îngroape? Unii şefi de trib recurseră la mijlocul acesta. Ceilalţi, cei mai mulţi, atât pentru ca bogăţiile lor să scape de lăcomia castiliană, cât şi pentru a aduce un suprem omagiu zeităţii şi a-i obţine protecţia, aruncară în lacul Hueco, toate obiectele de valoare, ce le posedau: vase, tăvi, statuete, podoabe sau giuvaericale, toate lucrate în aurul cel mai curat.

Aceste amănunte se aflară mai târziu, dar, în acele vremuri, erau atât de multe tezaure în Lumea Nouă, încât nimănui nu-i păsa, de acelea mai greu de găsit. Încetul cu încetul veni uitarea şi, apoi nimeni nu se mai gândi la lacul sfânt, mormânt credincios al comorilor *cacikilor*[4].

Am dobândit astfel siguranţa că obiectele de aur se mai află şi azi în aceste ape liniştite şi am venit aici pentru a mă asigura de prezenţa lor şi a le evalua importanţa.

Dacă, după cum cred, nu m-am înşelat în pronosticurile mele, voi organiza mai târziu o exploatare raţională a acestei mine artificiale. Deocamdată, vreau să mă mărginesc la o cercetare amănunţită. Te-am întrebat dacă vrei să rămâi aici, tocmai pentru ca să mă ajuţi în această muncă.

În ceea ce priveşte condiţiile, n-ai decât să-mi spui suma pe care ai fi primit-o dacă te întorceai la Sud, pentru a căuta cauciuc. Îţi asigur o sumă egală şi în plus un procent oarecare din obiectele de valoare pe care o să le scoatem din lac. Eşti de acord?

---

[4] Şefi de trib incaşi.

Tot timpul cât dură povestirea, faţa lui Fernandez purtă pecetea unui interes pasionat. Evocarea aurului făcu să-i joace în ochi o flacără strălucitoare. Atenţia îi era atât de mare, încât lăsă să i se stingă pipa. Şi cum îşi mângâia cu nervozitate barba, Flora observă acest lucru şi nu-şi putu stăpâni o întrebare:

— Văd că proiectele noastre te interesează, d-le Fernandez...

Înfăţişarea aventurierului se schimbă într-o clipită şi gura i se lărgi într-un surâs.

— Da, *senorita*, spuse el, am nutrit întotdeauna o curiozitate arzătoare pentru lucruri din trecut şi totdeauna mi-a părut rău că în tinereţe n-am putut învăţa. Dar vai! Trebuia să-mi câştig pâinea de la vârsta, ca să zic aşa, la care începusem să mă pot ţine pe picioare. Dar în sfârşit nu ăsta este lucrul important. Povestea, pe care mi-a spus-o fratele d-tale e de un interes captivant. Acum dacă permiteţi, aş vrea să vă pun o întrebare:

— Dar, desigur... aprobă Emilio.

— Spune-mi atunci, întrebă aventurierul, cum ai de gând să faci ca să studiezi fundul lacului Hueco...

— Nimic mai simplu, îi explică imediat tânărul. Ai văzut că avem o luntre care ne permite să ne deplasăm pe lac, după voie. Dar, desigur că n-ai observat – şi Emilio arătă lăzile ce serveau drept masă – că am adus aici un costum de scafandru cu tot materialul.

— Straşnic! Foarte ingenios! exclamă Fernandez. Da, cu aparatul acesta, veţi putea cerceta cu uşurinţă nisipul şi nămolul lacului – iată, ce le lipsea conquistadorilor pentru a duce la bun sfârşit această mică afacere...

Emilio urmă:

— Acest costum de scafandru este un model din cele mai simple şi nu-mi dă putinţa nici pe departe să mă scufund la adâncimi considerabile. Simţeam chiar o oarecare nelinişte, văzând aspectul de gaură fără fund al lacului, dar sondajele pe care le-am făcut, mi-au permis să mă asigur că n-are o adâncime aşa de mare cum s-ar putea

crede. Numai pentru mijlocul lacului, sonda noastră a fost prea scurtă şi cred că utilajul meu n-o să-mi permită să cobor acolo. Dar studiul celorlalte părţi nu e decât o jucărie. Aurul trebuie să fie peste tot şi de aceea cercetarea părţii centrale a lacului am s-o las pe mai târziu.

— Cum vedeţi exploatarea, dacă cercetările noastre vor da rezultate concludente?

Tânărul dădu din umeri.

— Metode sunt multe, declară el. Dar cred că cea mai economică şi mai practică ar fi să recurgem la o dragă, (curăţitoare de nămol), care ar putea fi transportată aici cu piesele demontate, pe catâri.

În această privinţă, încă n-am hotărât nimic pe această chestie, deoarece totul depinde de descoperirile noastre viitoare. Dar am speranţe mari. Ruinele extrem de vechi ce se văd pe malul lacului, sunt o nouă dovadă a adevărului, celor afirmate de cronicar. De mâine începem cercetările...

Flora se sculă şi-şi petrecu braţele pe după gâtul fratelui ei.

— O, sunt sigură de rezultat! spuse ea, cu o încredere radioasă... şi o să fim bogaţi, Emilio... Şi d-ta n-ai să regreţi, d-le Fernandez, micul accident, care te-a adus aici! Ai să vezi...

— Sunt încredinţat de asta, *senorita*, murmură aventurierul cu un surâs îngeresc de dulce, prea dulce...

V
TALER CU DOUĂ FEŢE

Deşi discuţiile se prelungiră până seara târziu, locuitorii malurilor lacului Hueco, fură în picioare din zorii zilei următoare. Erau însufleţiţi de un fel de febră. Ziua care începea, putea să devină hotărâtoare. Dacă nu vor reuşi să descopere tezaurul, vor reuşi poate, să-l vadă cu coada ochiului, ca să zicem aşa. Pe de altă parte, din greutatea sau uşurinţa acestei prime explorări se puteau trage învăţăminte pentru felul cum aveau de lucrat pe viitor.

Aventurierul, deşi mai şchiopăta, declară că e destul de sănătos, pentru a participa imediat la cercetări.

Ajută chiar pe tânărul inginer să-şi transporte materialul de scafandru în luntrea, pe care David o pusese pe apă. Între timp, Flora le pregăti de mâncare, pentru cazul că, absorbiţi de muncă, ar prefera să nu piardă nici un minut şi să mănânce pe lac.

Emilio spuse:

— Cred că cel mai bine ar fi să începem cu malul dinspre ruinele pe care le-am observat în pădure. E foarte probabil că acolo aveau loc ceremoniile religioase. Cât despre aruncarea în apă a bogăţiilor de către *caciki*, nu e nici un motiv anume să se fi petrecut acolo, dar nici să nu se fi petrecut. O să vedem...

Ceva mai târziu, luntrea luneca de-a lungul malului pomenit. Micul vas nu avea destulă stabilitate. De aceea Emilio căuta un punct de sprijin pe pământ. Găsi o platformă îngustă, care alcătuia o ieşitură în zidul abrupt. Aici, înfigând în pământ nişte pari solizi, putură fixă de ei capătul funiei, ce servea pentru scufundarea lui Emilio. În timp ce David şi Fernandez se ocupau cu aceste pregătiri, tânărul inginer se pregătea să-şi pună costumul de scafandru. Flora, scoase din bagaje un fel de sac uşor, în care exploratorul să poată pune orice ar voi să trimită

celor de sus, fără ca el să fie nevoit să iasă singur la suprafaţă.

În sfârşit, când totul fu gata şi când sondajul arătă o adâncime de patru metri, Emilio puse să i se înşurubeze casca şi se scufundă încet, urmărit de privirile atente ale celorlalţi.

Ziua abia începuse, dar se putea prevedea o căldură înăbuşitoare. Pe platforma descoperită, pe care stăteau, căutătorii de comori aveau să petreacă pe la amiază câteva ore grele.

Timpul se scurgea. De jos nici un semn ca sacul să fie scos la suprafaţă. Se vede că Emilio nu găsea încă nimic interesant.

Fernandez, stătea pe vine la marginea ieşiturii; fruntea-i era încreţită de enervare. Pe un ton în care se simţea îndoiala şi în care se strecura o nuanţă de ironie, spuse Florei, ce sta nemişcată lângă el:

— Mă tem că descoperirea tezaurului nu-i pe azi...

Fata îi aruncă o privire mustrătoare, plină de reproş şi răspunse tăios:

— Răbdarea nu pare să facă parte din calităţile d-tale, d-le Fernandez; şi totuşi cele ce întreprindem o să ne ceară răbdare, răbdare şi iar răbdare.

Aventurierul ridică atunci capul şi se uită la tânăra fată cu o adevărată admiraţie. Pe un ton de sinceră căinţă îi dădu dreptate:

— Îţi admir încrederea, *senorita*. Am greşit desigur, arătându-mă nerăbdător ca un copil căruia i s-a promis o jucărie...

Şi adăugă surâzând:

— Sunt sigur, de altfel, că datorită pildei d-tale am să învăţ să aştept.

De fapt în sinea ei tânăra fată, nu era chiar atât de sigură de izbândă, cum voia să pară. Dar pentru alte motive, decât aventurierul... Pe ea o nelinişte faptul că-l ştia pe Emilio sub acest strat lichid, poate în luptă cu primejdii necunoscute.

Deodată, funia se agită, şi prin apele străvezii se zări o masă întunecoasă. Fata răsuflă uşurată. Emilio revenea la suprafaţă.

După ce îşi scoase casca şi respirase îndelung aerul curat, tânărul răspunse la întrebarea tăcută a însoţitorilor săi:

— Nimic deocamdată. Nămol, nămol şi iarăşi nămol. E natural, de altfel. A trecut destulă vreme de atunci şi trebuie să înlătur nămolul şi să ajung la o adâncime satisfăcătoare. Târnăcopul mi-e prea îngust pentru asta şi înaintez foarte încet. Pe de altă parte nămolul scormonit turbură apa şi nu mă lasă să văd înaintea mea. Am să fac o pauză înainte de a continua. Între timp nămolul din apă se va fi aşezat şi atunci am să pot examina stratul pe care l-am atins.

Aventurierul cugeta. Deodată se lovi cu palma pe frunte ca şi cum şi-ar fi amintit ceva.

— Am găsit, spuse el. În tinereţea mea am fost cu căutătorii de aur pe platourile Boliviei. Aurul era puţin şi de aceea, n-am zăbovit mult pe meleagurile acelea... Totuşi l-am spălat destule ori de nisip ca să capăt obişnuinţa de profesionist. Dacă e adevărat că aici obişnuiau să se scalde moşnegii îmbrăcaţi în fluturaşi de aur, aceşti fluturaşi trebuie să se găsească în straturile de nămol, ce datează din aceea epocă. La fund însă, n-ai să-ţi poţi da seamă de asta. Trebuie să ne trimiţi un sac cu nămol, iar eu am să-l spăl. Fiţi siguri că dacă există un firişor de aur, eu îl găsesc.

— Foarte just, recunoscu Emilio.

Peste puţin, tânărul inginer, se afundă în adâncurile lacului.

Aproape numaidecât, trăgând de funie, el dădu de veste că sacul poate fi scos la suprafaţă. Cu o mână sigură, Fernandez scoase sacul plin de nămol, în timp ce David, continua să pompeze aerul necesar exploratorului submarin.

— *Senorita*, o rugă aventurierul, vrei să fii atât de bună să iei în luntre un castron. O să-mi servească drept vas de spălat nămolul! E cam prea mic, dar trebuie să ne mulţumim cu ce avem.

Flora sări în luntrea uşoară şi găsi vasul cerut de aventurier.

Fernandez goli în castron câţiva pumni de nămol din sac, apoi, adăugând apă şi frământând nămolul cu mâna dibace, se apucă să-l „spele”, adică să facă în aşa fel încât, dacă în nămol ar fi fost amestecate corpuri străine, ele s-ar fi despărţit de masa vâscoasă, devenită foarte lichidă şi s-ar fi depus pe fundul castronului.

Prima operaţiune nu dădu nici un rezultat; Fernandez începu de la capăt cu alţii câţiva pumni de nămol. Dar vai! aventurierul trebui să se resemneze, mormăind la întrebarea Florei:

— Nimic, nimic! Nici urmă de fluturaşi de aur.

Tânăra fată aruncă cu un optimism îndrăzneţ:

— N-are a face! O să găsim la a doua oară.

Peste câteva minute, tânărul inginer ieşi la suprafaţă ca să se odihnească şi să respire.

Nu părea peste măsură de mirat de rezultatul negativ al spălatului. Lucrul acesta îi părea natural, deoarece depunerile de nămol puteau fi foarte mari.

Perseverenţa tânărului fu pusă, în această zi, la o grea încercare. Ca să nu rişte o congestie, el refuză să mănânce şi-şi continuă scufundările. Între timp soarele scălda în teribilele sale radiaţiuni pe Flora, Fernandez şi pe David care se prăjeau nu alta, pe platforma lor, expusă din toate părţile. Numai David fiu al unei rase, crescute sub tropice, rezista voiniceşte acestui dezmăţ al caloriilor.

Dar Flora, departe de a se plânge, cum ar fi făcut majoritatea semenelor ei, dădea dovadă de cea mai mare hotărâre. Părea chiar că se teme ca însoţitorii ei să nu cadă pradă descurajării şi că-şi luase sarcina de a le menţine moralul „în formă”.

Ştergându-şi faţa de sudoare îi spuse lui Emilio, care ieşise din nou din apă şi-şi deşuruba casca:

— De fapt locul tău e acum cel mai de invidiat. Trebuie să fie plăcut, acolo jos...

Şi arătă cu mâna întinderea de apă, atât de puţin grăbită să le dezvăluie tainele ei.

Fernandez făcea posomorât a doua spălătură. Deodată scoase o exclamaţie înăbuşită:

— Ce s-a întâmplat, întrebă Flora.

— Iată-l! strigă vesel aventurierul.

— Aur?...

— Da, – nu prea e greu, dar e aur...

Şi aventurierul arătă castronul, la fundul căruia scânteiau doi-trei minusculi fluturaşi de aur.

De atunci, atmosfera se schimbă. Emilio, care acum ştia unde să caute, umplea sac după sac iar aventurierul spăla cu o repeziciune uimitoare. Pe cât fusese de posomorât şi de leneş acum câteva minute, pe atât devenise de vesel şi vioi. Glumea, îi făcea complimente Florei, scotea din castron fluturaşii care acum rămâneau regulat pe fund, după fiecare spălătură.

Cantitatea, produsă de unul din saci, îl făcu să scoată un mârâit de satisfacţie.

— Cresc procentele d-tale? întrebă fata.

— Pricep! exclamă aventurierul. Uită-te şi d-ta!

Şi-i arătă castronul pe al cărei fund rămăseseră după spălat o duzină de fluturaşi.

Mica grămăjoară de aur pusă la adăpost pe o piatră turtită, creştea încet dar sigur. Pe măsură ce straturile atinse de Emilio erau mai adânci, fluturaşii creşteau la număr. Când tânărul inginer declară că e obosit şi nu se mai simţi în stare de a continua – rezultatul era de ajuns de concludent.

Când se văzură iar în *rancho*, exploratorii începură să-şi spună unul altuia impresiile, care înclinau toate spre optimism.

— Pe măsură ce o să înaintăm în adâncime, cantitatea de aur va creşte...

— Da, dar... şovăi Fernandez, care vedea toate cele numai din punct de vedere practic.

— Dar ce? întrebă Flora.

— Cred, zise aventurierul, că dată fiind cantitatea de nămol ce trebuie deplasată în această parte a lacului şi greutatea acestei sarcini pentru un singur om, ne-ar trebui un utilaj special. Altfel, munca o să se tărăgăneze la nesfârşit şi n-o să obţinem decât rezultate slabe. N-o să scoatem din lac mai mult aur, decât căutătorii de aur care spală nisipul râurilor aurifere.

— Dar ştii prea bine, dragă Fernandez, răspunse tânărul inginer că intenţia mea e să recurg la mijloace mai practice decât acestea, pe care le folosim. Cu un camion, o macara şi o dragă, am curăţa fundul lacului în mod desăvârşit şi rapid. Dar un asemenea material nu-l pot comanda fără să am siguranţa că o să slujească la ceva. Să ne continuăm deocamdată cercetările, lăsând pentru mai târziu munca de exploatare.

Aventurierul îşi arătă dinţii de lup într-un larg surâs, şi cu ochii strălucitori sugeră:

— Să facem, în orice caz, aşa încât acest „mai târziu” să vie cât mai repede...

— Răbdare! Răbdare! exclamă Emilio. Cum o să aflăm mai precis ce conţine lacul Hueco, o s-o facem şi pe asta...

Ziua fusese grea pentru tânărul inginer, care era rupt de oboseală. Abia înghiţise ultima înghiţitură că se şi trânti pe culcuşul lui, pentru a gusta bine meritata odihnă. Cei patru oameni se înţeleseră să pornească a doua zi în cercetarea lacului cu comori, alegând însă un alt loc. Până acum scafandrul nu găsise nici o urmă a bogăţiilor aruncate de *cacikii*, ce fugeau de frica cuceritorilor spanioli şi tocmai locul unde odihneau preţioasele obiecte şi nestematele îl interesa mai mult.

Însoţitorii tânărului, deşi nu munciseră atât de greu, simţeau şi ei o mare nevoie de a-şi reface puterile. Statul

îndelungat la soare, îi înmuiase. Florei îi era capul greu. Se culcă odată cu fratele ei. Fernandez se lungi şi el pe banca lui de pe verandă, pe care o lăuda, ca şi cum ar fi fost cine ştia ce pat moale. Cât despre David, el rezistă ceva mai mult ca alţii şi, fumându-şi obişnuita ţigară se puse pe curăţat costumul de scafandru de nămolul ce-l acoperea. Apoi adormi şi el, pe salteaua lui de frunze uscate.

Ar fi greu de precizat ce oră putea fi, când aventurierul se ridică într-un cot pe banca lui şi ciuli urechile. În clipa când se sculă în picioare, auzi un foşnet uşor şi rămase nemişcat, dar o privire strecurată printre bârnele de lemn îl linişti.

Sigur că în „*rancho*” toată lumea era cufundată într-un somn adânc, aventurierul străbătu cu câţiva paşi tăcuţi spaţiul ce-l despărţea de pădure şi, după ce se mai uită o dată în urma lui, dispăru în desiş.

Obişnuinţa de a trăi în singurătăţile virgine ale Amazonului sau de aiurea, îi dăduse lui Fernandez un fel de instinct ca al fiarelor, care adulmecă toate cursele, pe cele ale naturii ca şi pe celelalte. În spaţiile descoperite, luna răspândea lumină îndestulătoare pentru oricine ca să nu se rătăcească, dar sub bolţile dese ale copacilor era noapte neagră, şi trebuia să fii un straşnic răscolitor al pădurilor ca să înaintezi fără să te poticneşti la fiecare pas.

Cât timp să fi mers el aşa? Trei sferturi de oră, poate. Ajungând la o *quebrada*[5], şovăi o clipă. Orice trecător, mai puţin „profesionist” ca el s-ar fi rostogolit pe panta abruptă a râpei, dar Fernandez, se opri ca şi cum ar fi simţit golul înaintea lui. Dar şovăiala lui nu dură mult. Ridicând capul spre cer scoase deodată mieunatul caracteristic al *manigordului*, crudul frate al tigrului şi leopardului ce seamănă teroarea în mica lume a pădurii.

Abia răsunase acest mieunat şi, din umbra înconjurătoare, veni un răspuns. Fernandez îşi repetă chemarea ceva mai năbuşit şi crengile trosniră la câţiva paşi de el. În faţa aventurierului se profilă o siluetă masivă.

---

[5] Râpă.

— Hei, Fernandez, suflă o voce.

— Da, eu sunt! Salut, Vicente...

Cei doi aventurieri îşi strânseră mâinile şi Fernandez mormăi:

— V-aţi schimbat reşedinţa?

— Ce vrei, făcu celălalt, eram cocoţat prea sus aici, pe câtă vreme în fundul râpei putem să aprindem din când în când câte un foc, ca să ne fierbem ceva. Băieţii sunt nemulţumiţi, mă înţelegi; s-au plictisit să mănânce porumb crud stricat...

— Nişte imbecili! făcu Fernandez mâniat.

Vicente îşi potoli complicele:

— Nu te enerva. Ştii doar că n-am să-i las să facă prostii.

După câteva sute de metri de coborât repede, cei doi ajunseră într-un fel de gang strâmt, unde nişte voci îi primiră:

— În sfârşit! Iată şi pe Fernandez.

Aventurierul distinse câteva umbre ce zvârleau de pe ele păturile cu care erau învelite – şi se apropiau de el.

— Bună seara, băieți, zise el jovial. Cum merge cura de odihnă?

Câteva mârâituri îi răspunseră.

— Începe să mi se cam facă lehamite de odihnă! mormăi unul din oameni. Cât o să mai dureze?

— Putină răbdare, ce dracu! exclamă Fernandez. Treaba merită un sacrificiu, gogomani înrăiţi ce sunteţi!

Se aşeză în mijlocul grupului.

Vicente întrebă:

— Ei, cei doi tineri ageamii tot mai cred povestea cu scrânteala?

Fernandez rânji:

— Sunt adorabili, copiii ăştia. Nu-i nevoie de nici o sforţare de imaginaţie, ca să-i faci să creadă orice le-ai spune. Sunt convinşi că voi sunteţi în drum spre Bogota. Cât despre rana mea, s-a terminat cu ea. Acum, sunt sănătos tun.

— Cum aşa? se miră Vicente. Ai să fii nevoit atunci să-i părăseşti?

Fernandez izbucni în râs.

— Mă iei drept un copil? Dacă nu găseam altă combinaţie ca să rămân, mai eram şi acum bolnav, dar am găsit una şi mai bună!

— Adevărat?... întrebă Vicente, sceptic.

— Ai să vezi şi tu. Cei doi porumbei m-au angajat în serviciul lor, pentru că au nevoie de mâini de lucru; aşa dar acum m-am aciuat acolo şi iau parte la lucrări.

— Minunat! exclamă unul dintre aventurieri.

— Acum ştiu tot... declară Fernandez cu ifos.

Cercul ascultătorilor se strânse în jurul aventurierului, care povesti cu de-amănuntul destăinuirile ce i le făcuse Emilio şi despre care el promisese să nu sufle un cuvânt nimănui... Ticălosul nu era probabil la prima lui trădare.

Această poveste cu comoara părea să producă un efect mare asupra *recogedores*-ilor atenţi. Nici prin gând nu le mai trecea să protesteze contra aşteptării în pădure. În ochii lor pofticioşi se aprinse setea de aur... Ce chef monstru s-ar mai putea trage pe urmă...

Fernandez urmă:

— Acest tânăr naiv nu se înşelase, cum mă temeam la început. Lacul Hueco conţine cu adevărat aur şi prima experienţă a dovedit-o.

Vicente, care era om practic întrebă numaidecât:

— Ce ai de gând să faci? Cum trebuie să procedăm după părerea ta?

Fernandez întinse mâna, ca pentru a cere tăcere şi cu vocea lui rece explică:

— În primul rând să nu faceţi nici un gest pripit. Afacerea e a noastră, oricând vrem, dar interesul nostru nu este să ieşim la iveală de pe acum...

Aventurierul observă o uşoară nemulţumire pe feţele tovarăşilor săi. Dădu din umeri şi reluă:

— Deştepţi mai sunteţi! Deocamdată, nu ştim precis ce poate ascunde lacul ce trebuie explorat. Micul inginer se

pricepe la asta mai bine decât noi, şi apoi, de vreme ce tot o să fim nevoiţi să ne ocupăm cu asta, e mai bine să facă altul treaba în locul nostru. Când exploatarea va fi gata, intrăm şi noi în scenă. Dar întâi să lăsăm fructele să se coacă, apoi să le culegem.

Unul din aventurieri rezumă părerea generală:

— Un om şi jumătate, Fernandez ăsta!

Dar Vicente, mai cerea precizări.

— Şi cum ne descotorosim de cei doi nepoftiţi şi de indian?

— Cu asta nu vă bateţi capul, tăie scurt Fernandez pe un ton autoritar. Am eu un plan pentru asta ca pentru toate.

Cu aceste cuvinte, aventurierul se ridică să plece, dar deodată, privind siluetele aventurierilor ce-l înconjurau, Fernandez tresări. El păru că numără umbrele ce-l înconjurau şi murmură, cu o mirare neprefăcută:

— Asta e bună! Aţi făcut pui, nu alta! Ori am orbul găinilor, ori văd un om mai mult...

Vicente se lovi peste frunte.

— Adevărat, am uitat cu totul să-ţi spun că ne-a căzut din cer Viquez?

— Elias Viquez?

— În persoană! făcu o voce tânără şi puternică, şi una din umbre se desprinse dintre celelalte, apropiindu-se de Fernandez.

Cei doi oameni trebuiau să fi fost vechi cunoştinţe, căci Fernandez strânse bucuros mâna, ce i se întinse şi exclamă:

— Asta-i o surpriză, zic şi eu! De unde ieşişi, afurisitule?

Noul venit răspunse în zeflemea:

— Închipuie-ţi, mă aflam la Candelarilla, ştii pe Maragnon, şi ce să vezi?... casele de bani ale cârciumarilor se goleau ca prin farmec! Gurile rele pretindeau că eu aş fi vrăjitorul, şi abia am avut timpul s-o şterg.

Povestirea glumeaţă a cinicului Elias Viquez stârnise veselie în asistenţă şi însuşi Fernandez îl bătu peste umăr, declarând:

— E târziu şi trebuie să plec, dar sunt fericit că gurile rele din Candelarilla te-au silit să iei drumul pădurii. Eşti un băiat capabil şi pici aici într-un moment când ai putea fi folositor. Ai auzit ce spuneam, eşti aşadar la curent cu cele ce se petrec şi pot conta pe tine, la nevoie, nu?

— Asta-i la mintea cocoşului, răspunse tânărul aventurier.

— Bine, înregistră Fernandez. Ai să te încredinţezi şi tu că aici se găseşte mai mult aur decât în casele de bani ale cârciumarilor de la Candelarilla.

Şi fără să mai adauge ceva, aventurierul se grăbi în noapte spre „*rancho*”-ul liniştit.

VI
O MAŞINAŢIE PERFIDĂ

Locuitorii de pe malurile lacului Hueco lucrau de zor. De la prima scufundare a scafandrului se scursese o săptămână şi de atunci, Emilio îşi punea zilnic greaua carapace pentru a răscoli fundul misterios al apelor sfinte.

Fiecare explorare adusese noi descoperiri, deşi nu toate de aceeaşi însemnătate.

Pentru a doua scufundare tânărul inginer alesese un fund de nisip, situat la vreo 12 metri de *rancho*. Neavând date precise, cel mai logic era să se resemneze la sondarea lacului din zece în zece metri, la întâmplare. Afară de cazul că grosul comorii era scufundat chiar în centrul întinderii de apă, în felul acesta trebuia să ajungă la un rezultat.

De fapt, această a doua scufundare fu o deziluzie. În zadar răscoli scafandrul grămezi de nisip. În zadar a spălat Fernandez conţinutul numeroşilor saci pe care îi trimitea Emilio. Nu găsiră nici măcar o licărire de aur. La căderea serii căutătorii de comorii fură nevoiţi să-şi mărturisească nereuşita.

Aventurierul era posomorât. Cât despre Emilio şi Flora, poate pentru că erau mai tineri şi mai încrezători, nu păreau peste măsură de impresionaţi de acest eşec parţial.

— O dată ce am găsit fluturaşi, afirmă cu seninătate tânărul, sunt sigur, şi de aş face şi 20 de scufundări zadarnice, tot am să-mi păstrez încrederea în reuşita finală.

Şi cele ce urmară îi dădură dreptate. A doua zi, tânărul inginer alesese ca teren de operaţiuni un loc aflat aproximativ la 15 metri de punctul din ajun şi în direcţia ruinelor, în faţa cărora avusese loc prima experienţă. Aici Fernandez anunţase aproape îndată că nisipul scos la suprafaţă conţinea fluturaşi. Stratul de nămol depus în decursul vremurilor era mai subţire ca stratul de nisip şi

de cum atinse oarecare adâncime, Emilio lucra într-un nisip atât de bogat în aur încât el singur putea să vadă fluturaşii când umplea sacul.

Exploratorii erau stăpâniţi de oarecare înfrigurare, şi către sfârşitul zilei, aventurierul arătă cu voluptate grămăjoara de metal preţios, care constituia recolta de azi.

— Minunat! conchise el şi de această dată; ar fi greu să găseşti un râu atât de bogat în nisip aurifer.

În zilele următoare, scufundările avură loc, înaintând în aceeaşi cadenţă către punctul primei scufundări. În locul nisipului apăru iar nămolul, dar aurul se găsea în aceeaşi proporţie. Singura deosebire era că stratul de nămol ce trebuia înlăturat pentru a găsi depuneri mai abundente, era mai gros. O constatare care atrăsese atenţia tânărului inginer era că proporţia de fluturaşi, creştea, pe măsură ce se depărta de mal. De aici se putea deduce că mijlocul lacului trebuie să fie locul cel mai bogat, dar, din nefericire, era cu neputinţă de explorat cu mijloacele primitive pe care le avea la îndemână Emilio.

Totuşi nimic nu aducea dovada că povestea cu *cacikii* ce aruncaseră în lacul Hueco nenumăratele lor avuţii, era adevărată. Târnăcopul lui Emilio, nu se izbise de nici un obiect preţios în timpul cercetărilor.

Să nu aibă dreptate cronicarul decât cu privire la fluturaşii de aur? Aşa începeau să creadă exploratorii, când, în a şaptea zi tânărul inginer hotărî să mute cercetările pe malul opus. Acolo îi aştepta o surpriză chiar de la prima scufundare. Abia săpase în nisip un şanţ cu lopata lui şi dădu peste un corp tare. Începu să-l dezgroape cu o nerăbdare febrilă.

N-o fi numai un bolovan? N-avea să încerce o nouă dezamăgire? Dar numai greutatea carapacei cu care era înveşmântat îl împiedica să se dedea la cele mai nebune ţopăituri de bucurie, când se văzu ţinând în mână un vas lucrat în aur, ale cărui cizelări erau astupate cu nisipul fin, în care stătuse îngropat de secole.

Flora şi Fernandez n-aveau însă astfel de motive pentru a-şi astâmpăra entuziasmul, şi când aventurierul scoţând sacul, în care se aştepta să găsească nisip de spălat, dădu peste vasul trimis de scafandru, scoase un „ura!” răsunător şi ridică în sus, ca un trofeu, această nouă pradă.

Încă înainte de a fi văzut despre ce era vorba, tânăra fată ghicise noutatea; urletul lui Fernandez era de ajuns de semnificativ... După el luă şi ea vasul cu mâini tremurânde de emoţie.

Până seara, Emilio scoase la lumina zilei, una după alta piesele cele mai curioase şi cele mai minunate ce se puteau închipui. Vase diferite, obiecte făcute în vederea unei întrebuinţări necunoscute, o tavă imensă ce trebuia să fi servit la scopuri religioase, toate astea aproape neatinse de timpul petrecut în umedul lor mormânt.

De data asta, reuşita era completă: tezaurul lacului Hueco fusese găsit. De acum încolo nu mai rămânea de făcut decât o simplă muncă de salahori. Emilio, radios îşi asigura colaboratorii că partea lor din pradă avea să le aducă de acum înainte o viaţă fără griji.

Indianul, bombându-şi pieptul, declară că n-are nevoie de mare lucru ca să trăiască ca un paşă în tribul lui. Cât despre Fernandez, el îi mulţumi călduros tânărului inginer, dar dacă cineva i-ar fi observat atent faţa, ar fi fost izbit de zâmbetul batjocoritor care-i strâmba uneori gura. Vorbele lui erau însă numai miere şi sfaturile sale păreau inspirate de cea mai adâncă prietenie. În timp ce căutătorii de comori, întorşi în *rancho*, mâncau cu poftă, aventurierul îşi dădu cu părerea:

— Acum, când suntem siguri că nu ne aşteaptă vreo dezamăgire, cred că ar trebui pusă la cale neîntârziat exploatarea industrială a lacului. Ce credeţi despre asta?

Emilio aprobă şi, cu privirile pierdute în zare, părea că-şi croieşte un plan.

— Sunt de părerea, d-tale, Fernandez, şi mă gândesc tocmai ce e de făcut. Înainte de a părăsi Bogota, am depus

la o bancă fondurile necesare, pentru primele cumpărări de material, şi instrucţiuni privitoare la aceste cumpărături. Dar materiale de acest fel nu se pot găsi într-un oraş ca Bogota, trebuie deci să le comand de urgenţă în Statele Unite. Ceea ce mă mâhneşte e că voi fi obligat să plec eu sau să trimit pe unul din voi, în timp ce aici e mai mare nevoie de noi. Personal, prezenţa mea la Bogota nu e necesară, decât în momentul recepţionării materialelor, şi atunci am să mă duc să le iau în primire. Dar pentru comandă, ar ajunge un curier indian cu o scrisoare, dacă am putea găsi vreunul...

— Ei! exclamă Fernandez pe un ton optimist, să nu ne necăjim pentru atâta lucru. La nevoie ne ducem, David şi cu mine, la Bogota. În orice caz, să ne sărbătorim reuşita prin altceva, decât prin griji, ce nu trebuiesc exagerate. Nu-i aşa d-ră Flora? Şi neavând nici vin, nici lichior şi nici măcar *şişo* pentru a toasta în onoarea iniţiativei voastre, am să beau acest pahar de apă curată, în onoarea voastră şi pentru succesul deplin al lui don Emilio...

Tânăra fată mulţumi aventurierului pentru acest omagiu, dar se simţi oarecum jenată de insistenţa, cu care aventurierul o privea. De altfel, Fernandez schimbă vorba şi, adresându-se lui Emilio, propuse:

— Ce aţi zice să sărbătorim rezultatul fericit al eforturilor noastre, printr-o odihnă de 24 ore? Am profita de ea ca să facem o mică partidă de vânătoare, ceea ce ar avea un dublu avantaj. În primul rând ne-ar alunga oboseala, şi, în al doilea rând ne-ar da putinţa să mâncăm câteva fripturi îmbelşugate, ceea ce nu e de dispreţuit, cu mesele noastre sărăcăcioase...

Aceasta perspectivă îi surâdea şi lui Emilio, care-l felicită pe aventurier pentru strălucita lui idee. Hotărâră ca, a doua zi, fiecare să fie lăsat să facă ce-l va tăia capul.

Flora, căreia nu-i plăcea vânătoarea, şi căreia îi repugna masacrarea animalelor nevinovate, declară că ea o să rămână în „*rancho*” şi că se va ocupa cu curăţitul obiectelor de aur răpite lacului. Voia să le admire în toată

splendoarea. Cât despre David, acesta, după o scurtă şovăială, preferă să se dedice pescuitului, sport pentru care avea o slăbiciune pe care nu o ascundea.

Emilio şi Fernandez aveau să se ducă aşadar împreună să semene panică printre locuitorii necuvântători ai pădurii.

Odată stabilit acest program plăcut, fiecare se retrăsese în colţul său şi se lăsă pradă somnului. Şi luna singură putu să observe că banca, ocupată de obicei de aventurier, era goală.

Emilio fu cel care sări cel dintâi din pat dis-de-dimineaţă şi-l trezi pe Fernandez.

— Haide, în picioare! Altfel o să ne apuce căldura.

După o jumătate de oră, cei doi oameni pătrundeau în pădure. Şovăiră câteva clipe – în privinţa direcţiei de urmat – dar Fernandez, se pronunţă pentru drumul spre răsărit, căci în această direcţie se găseau câteva poteci.

Temperatura de dimineaţă era cât se poate de plăcută şi pe vânători părea că-i interesează tot atât să se bucure de această plimbare splendidă ca şi să descopere un vânat bun. Mai ales Emilio, neavând deprinderea, nu ghicea totdeauna prezenţa animalelor, pitulate în nenumăratele ascunzişuri ale acestei vegetaţii fantastice.

Fernandez fu cel care trase primul foc. O curcă sălbatică de o mărime enormă se prăbuşi în momentul în care căuta să iasă de sub un tufiş.

Aventurierul îşi tăie un baston şi legă picioarele curcii ca să poată duce în spate această primă friptură, dobândită în timpul excursiei. Apoi cei doi vânători îşi continuară plimbarea.

Deodată Emilio auzi crengile mişcându-se şi-şi pregăti carabina. Ce fel de animal putea să se afle în preajmă? În orice caz nu era deloc prudent şi trebuia să fie mare, căci se auzeau tot mai multe crengi uscate trosnind sub el. Tânărul aruncă o privire întrebătoare însoţitorului său.

— Poate un tapir? zise Fernandez cu o voce înceată. În orice caz nu trage până nu-l vezi...

Trosniturile se apropiau. Deodată, rămase înlemnit de mirare căci în loc să vadă apărând un tapir sau alt animal greu, văzu un om, care zărind carabina îndreptată spre el, strigă numaidecât:

— *Hombre!* Nu mă luaţi drept o pumă.

Apoi observând pe căutătorul de cauciuc, noul venit făcu un gest de uimire şi exclamă:

— Imposibil! Prietenul Fernandez! Şi eu te credeam la Bogota! Omul luat drept tapir, era un tânăr înalt, cu o înfăţişare atletică, al cărui păr negru ieşea în bucle de sub pălăria de paie, ce-i acoperea capul.

Cu o raniţă în spinare, înarmat până în dinţi, părea pornit singur în călătorie. Unui spectator, care ar fi asistat la întrevederea nocturnă, dintre Fernandez şi tovarăşii lui, ascunşi într-o vâlcea, nu i-ar fi trebuit mult ca să recunoască vocea batjocoritoare a individului, pe care aventurierul îl numi Elias Viquez. Ce fel de comedie jucau acum cei doi complici, prefăcându-se că s-au întâlnit pe neaşteptate?

Fernandez, surâzător, se întoarce către tânărul inginer şi îi prezintă pe tânărul aventurier.

— Iată pe tânărul meu prieten Elias Viquez, un băiat încântător, pe care îl credeam la mama dracului, precum şi el mă credea la Bogota.

Se încinse o convorbire prietenească. Elias Viquez producea o impresie foarte simpatică şi trebuia să fie din acei vagabonzi, pe care împrejurările nu reușiseră niciodată să-i readucă pe calea cea bună. Emilio se lăsă antrenat de tonul lui prietenesc şi întrebă:

— Şi unde te îndreptai acum?

— Spre Bogota, răspunse Viquez.

O idee trecu atunci prin mintea tânărului inginer şi întorcându-se către Fernandez propuse:

— Dar, apropo, deoarece avem o scrisoare de trimis la Bogota, nu crezi că amicul d-tale s-ar putea însărcina cu acest lucru? N-ar avea decât să predea la bancă scrisoarea cu instrucţiunile.

Aventurierul se lovi cu palma peste frunte, ca şi cum abia acum ar fi descoperit justeţea acestui raţionament, şi exclamă:

— Cum de nu? Nu-i aşa, Elias, că ai să ne faci acest serviciu?

— Cu plăcere, răspunse tânărul drumeţ.

— Bine, hotărî Emilio, dar deoarece nu vreau să te oboseşti degeaba, aşteaptă-mă aici. Mă duc până la *rancho*, scriu scrisoarea şi ţi-o aduc. Fernandez o să-ţi ţie de urât.

Cei doi complici rămaşi singuri, schimbară un surâs şi Fernandez spuse frecându-şi mâinile:

— Vezi că n-a fost greu, hai? Ţi-am spus eu, ieri seară, că dacă auzi focuri de carabină, n-ai decât să vii aci, cu un aer nevinovat. Acum treaba are să meargă ca pe roate...

Tânărul aventurier se ghemui pe vine, după moda indiană şi întrebă:

— Explică-te. Ieri n-ai vrut să dezvălui nimic şi nu prea înţeleg.

— N-am dezvăluit nimic, răspunse Fernandez, pentru că nu-mi place să pun prea multă lume la curent cu planurile mele. Te duci acum să cumperi toate terenurile din jurul lacului şi lacul însuşi. O să ţi-l lase pentru o ceapă degerată. Imbecilul de Emilio Gonzales nici nu s-a gândit să-şi asigure proprietatea solului, sunt sigur de asta. Cum ai să ai în buzunar actul de proprietate, te întorci şi ne punem tovarăşii la muncă în lac. Predă şi scrisoarea, care e o comandă de materiale, care au să ne servească mai târziu.

— Şi tânărul inginer? întrebă Elias.

— O să plece să-şi caute norocul într-altă parte, rânji Fernandez. Lecţia o să-i prindă bine, o să-l înveţe să fie mai prudent.

— Nenorocitul de el! spuse aventurierul, pare să fie un băiat simpatic.

— Asta da, mormăi Fernandez; soră-sa e şi ea încântătoare, dar nu suntem aici ca să facem pe sentimentalii. Afacerile sunt afaceri...

Cei doi oameni izbucniră în râs şi puseră la punct amănuntele planului lor machiavelic.

— E de o simplitate copilărească precum vezi, conchise Fernandez, şi e bine lucrat...

Se auzi un zgomot de paşi. Curând apăru Emilio, gâfâind după atâta alergătură şi se scuză:

— Nu te-am făcut să aştepţi prea mult? Iată scrisoarea.

După un sfert de oră, Elias strângând mâna complicelui şi victimei, dispăru în desiş, în direcţia Bogotei.

VII
CĂRŢILE PE FAŢĂ

Rancho-ul devenea din ce în ce un tezaur, tezaur, ce e drept, destul de slab închis, dar pe care singurătatea lui îl păzea mai bine ca orice.

Zilele treceau consacrate unei munci continue şi răbdătoare. Neobosiţi, exploratorii smulgeau apelor sfinte minune după minune. Hotărâseră să lase pe mai târziu explorarea nisipurilor bogate în fluturaşi şi se ocupau exclusiv de locurile alese de *caciki*, pentru îngroparea bogăţiilor. O sută de obiecte preţioase veniră din nou în atingere cu aerul, şi fură rânduite în *rancho*, unde seara căutătorii de comori le contemplau cu drag.

Fireşte Emilio şi Flora ţineau seamă cu satisfacţie de valoarea comercială a comorilor găsite, dar, în același timp şi un alt sentiment îi însufleţea: vederea unor frumuseţi atât de mari îi încânta, şi spiritul lor rătăcea într-o evocare captivantă a acestei civilizaţii dispărute, care lăsase urme atât de strălucite ale artei ei. Fernandez, dimpotrivă, nu părea câtuşi de puţin să aibă asemenea preocupări. Singurul lui vis era să vadă îngrămădindu-se în locul vaselor preţioase grămezi de „pesos” sau de dolari. Trecutul istoric îl lăsa cu totul rece. În schimb se vedea înotând în bogăţii şi asta făcea să-i strălucească ochii. Cât despre David puteai să crezi că puţin îi păsa şi de trecut şi de viitor şi că nimic nu era în stare să-l emoţioneze.

Dar deşi totul mergea strună, era ceva schimbat în atmosfera *rancho*-ului. Buna dispoziţie şi cordialitatea de mai înainte, suferiseră parcă o schimbare.

Caracterul lui Fernandez evolua. Mai bine zis, aventurierul îşi dădea arama pe faţă.

Nu mai era jovialul însoţitor din primele zile, gata să aducă un serviciu, şi mulţumit cu rolul lui de subaltern. Încetul cu încetul el îşi atribuise o importanţă şi o greutate la care, în asociaţia lor, numai tânărul inginer avea

dreptul. Îl repezea pe David, ca şi cum el ar fi fost adevăratul lui stăpân, pe câtă vreme Emilio şi sora sa, foarte mulţumiţi de serviciile indianului, îl tratau mai mult ca pe un camarad, decât ca pe un servitor.

Şi aceasta nu era încă lucrul cel mai neliniştitor.

Mai gravă era atitudinea pe care o adoptase aventurierul faţă de tânăra fată. În toate mişcările ei, Flora se simţea urmărită de privirea arzătoare a aventurierului, şi o jenă crescândă o copleşea. Copila ghicea sentimentele ce i le inspira aventurierului tinereţea ei strălucitoare şi această idee era de ajuns ca să o facă uneori să roşească toată. Ca să-i facă curte, cinicul individ alegea momentele când Emilio lipsea, aşa că tânărul inginer, nu-şi dădea seama de nimic, iar Flora ezita să-i spună. Ştia că fratele ei n-ar fi răbdat neruşinarea lui Fernandez şi că l-ar fi pus la punct. Dar nu poţi ştii niciodată până unde poate merge o ceartă într-un loc, unde legea celui mai tare este singura care contează; de aceea tânăra fată prefera să tacă şi să se apere singură, decât să-şi expună fratele la vreo primejdie.

Totuşi, chiar şi independent de asta, între Emilio şi aventurier, creştea încordarea. Tânărul avusese toată bunăvoinţa să suporte schimbările de caracter ale aventurierului, dându-şi seama că răbdarea este soluţia cea mai justă. Dar răbdarea omenească are margini, şi inginerul se văzu într-o bună zi nevoit să amintească lui Fernandez, că dacă există un stăpân pe malurile lacului Hueco, apoi acest stăpân era el, Emilio Gonzales şi că rolul aventurierului nu era să poruncească, ci să asculte de porunci.

Flora era de faţă la acest scandal şi păli, văzând schimbarea ce se petrecu în Fernandez. Ochii lui aruncau flăcări, buzele i se crispară, strânse pumnii. Părea o fiară gata să sară la atac. Flora scoase un strigăt uşor şi se puse înaintea fratelui său. Aventurierul nu se clinti. Păru să facă un efort şi izbucni într-un râs nervos şi răutăcios, apoi întorcându-le spatele, se depărtă fluierând.

Fratele şi sora rămaşi singuri, se priviră cu tristeţe.

— Mă întreb, murmură Flora, dacă este numai un necioplit sau chiar un om rău...

— Sărmana mea surioară, oftă Emilio, mă tem că e şi una şi alta.

— Dar cum să scăpăm de el? întrebă tânăra fată.

Tânărul inginer schiţă un gest de neputinţă.

— Deocamdată nu văd nici eu cum, spuse el. E un tip violent care la mânie, poate deveni primejdios. Concediindu-l am provoca o dramă, căci vederea aurului l-a îmbătat. Când exploatarea o să fie pusă pe roate şi o să vie mai multă lume aci, am să-l pot concedia cu o gratificaţie mai însemnată.

Din această zi, situaţia devenise, ca să zicem aşa, de nesuferit. Aventurierul afişa o atitudine obraznică şi fără să vorbească tinerei fete, îi arăta prin privirile lui, că interesul lui pentru ea nu se micşorase câtuşi de puţin.

Aşa stăteau lucrurile când, într-o dimineaţă în timp ce David servea cafea, un zgomot straniu ajunse la urechile sihaştrilor de pe malul lacului Hueco. Emilio şi Flora încercau în zadar să ghicească de unde venea acest zgomot încă vag; pe buzele lui Fernandez, juca însă un surâs.

Să fi ghicit acesta ce se petrecea? Avea el motive să se bucure?

Deodată zgomotul se apropie, şi deveni mai lămurit.

— Extraordinar! se miră Emilio, adresându-se sorei lui; pare să fie un cor de voci omeneşti!

Flora continua să asculte. Nici o îndoială nu era cu putinţă.

— Da, spuse ea. Sunt nişte oameni care cântă şi se îndreaptă spre noi.

Aventurierul, tăcut, părea absorbit de cafeaua, pe care o sorbea cu înghiţituri mici, dar un surâs sardonic lunecă pe buzele sale, şi Flora, văzându-l se înfioră.

— Ce o fi însemnând şi asta? gândi ea cu inima strânsă.

Răspunsul nu întârzie mult. Curând corul celor ce veneau, fu atât de aproape, încât se puteau deosebi unele cuvinte, ce ieşeau din nişte gâtlejuri nu prea deprinse să

scoată sunete armonioase. Era un fel de cântec spaniol de drumeţi. Apoi, din dosul tufişurilor se ivi deodată o bandă de oameni zbârliţi, în fruntea cărora mergea un băiat tânăr, în care Emilio recunoscu imediat pe călătorul, de care se servise pentru a-şi trimite scrisoarea la banca din Bogota.

Tânărul inginer se sculă în picioare, privind nedumerit grupul care înainta manifestând o bucurie zgomotoasă. Flora îi luă mâna şi murmură:

— Dar ăştia sunt oamenii pe care i-am întâlnit în pădure când veneam încoace, şi care, după spusele lui Fernandez, plecaseră apoi la Bogota.

Fernandez ieşi numaidecât în întâmpinarea micului grup, care-l primi cu urale şi-l ovaţionară îndelung. Tinerii, neliniştiţi se lipiră unul de altul.

— Să fiu al dracului dacă pricep ceva în toată harababura asta, mormăi Emilio.

Dar acum oamenii, cu Fernandez în frunte, se îndreptară spre tânărul inginer. Dintr-o singură privire aruncată asupra aventurierului, Emilio înţelese situaţia: aceşti oameni veneau nu ca prieteni ci ca duşmani. Cu un gest instinctiv, tânărul duse mâna la revolverul atârnat la cingătoare, dar nu apucă să-l atingă şi văzu ţevile mai multor arme îndreptate asupra lui. În acelaşi timp răsună vocea batjocoritoare a lui Fernandez.

— Să fim calmi, don Emilio, să fim calmi, ce naiba!

Era vădit că orice rezistenţă era imposibilă. Tânărul inginer pricepu şi se stăpâni; privind ţintă pe aventurier îi întrebă cu răceală:

— Aş putea să fiu lămurit ce înseamnă toate uneltirile astea?

Aventurierul izbucni într-un râs zgomotos şi exclamă:

— Dar desigur don Emilio, desigur. Întrebarea d-tale este foarte naturală şi e pentru mine o plăcere să-ţi răspund. Eşti un om prea învăţat, don Emilio, ca să nu-ţi dai seama că viaţa este făcută din contradicţii ciudate şi

din întorsături neaşteptate. Existenţa cere de la om multă filosofie...

— Adevărat, îl întrerupse Emilio cu răceală. Dar n-am ce face cu discursurile d-tale.

Aventurierul rânji:

— Cum vrei. Trec atunci la realităţile brutale şi te anunţ că te bucuri aici de ospitalitatea mea şi a prietenilor mei...

Tânărul păli şi spuse cu o voce inexpresivă:

— Nu înţeleg...

— Şi totuşi e atât de simplu, tună aventurierul. Lacul Hueco cu malurile sale sunt ale noastre şi tezaurul ne aparţine şi el.

— Minciună! exclamă tânărul inginer cu un glas ameninţător care-i făcu pe *recogedores*, atenţi la discuţie, să-şi scoată din nou revolverele.

O bucurie satanică ardea în ochii lui Fernandez.

— A! Eu mint? ripostă el, atunci arată-ne d-ta titlurile d-tale de proprietate! Ei? Ţi-ar veni cam greu s-o faci? Pe câtă vreme noi, putem să ţi le arătăm pe loc. Ce zici Elias?

Zguduit, Emilio nu răspunse. Om cinstit, prea încrezător în cinstea altora, fusese lipsit de prudenţă, şi-şi dădea seama prea târziu de asta.

— Ascultă, făcu Fernandez crunt, sunt însă băiat bun. Dacă vrei, te angajez pe d-ta „don Emilio” în serviciul meu şi-ţi ofer leafa pe care mi-o dădeai mie. Cât despre *senorita* doresc s-o angajez şi pe dânsa ca bucătăreasă, împreună cu David al vostru...

Şi aventurierul se lăsă scuturat de un râs răutăcios.

VIII
CÂND TOTUL S-A SFÂRŞIT

Cine ar fi văzut *rancho*-ul a doua zi, ar fi crezut că trecuse printr-o revoluţie.

Părea transformat într-un corp de gardă şi pereţii lui subţiri se cutremurau ziua întreagă de înjurăturile şi cântecele aventurierilor, care tăbărâseră acolo ca într-o ţară cucerită. Deşi li se oferise şi lui Emilio şi sorei lui un locşor, tânărul inginer nici nu se putea gândi s-o lase pe Flora într-o asemenea atmosferă. Lăsând încăperile şi paturile pe mâna intruşilor, cei doi tineri dormiră afară, înfăşuraţi în păturile lor.

Emilio nu-şi putea ierta imprudenţa lui:

— Trebuia să cumpăr terenurile astea înainte de a veni încoace... oftă el.

— Dar deloc, protestă Flora, asta ar fi fost anormal. Nu puteam cumpăra terenurile înainte de a şti dacă ele conţin într-adevăr ceea ce căutam. Căutătorii de aur nu-şi cumpără niciodată loturile, până nu constată prezenţa metalului galben. Pe de altă parte, într-o regiune pustie ca asta, nu ne puteam aştepta la o asemenea maşinaţie.

Tânărul scrâşni din dinţi şi nu răspunse nimic. La ce serveau cuvintele, în faţa unei realităţi atât de îngrozitoare, a unei realităţi ce părea un vis rău...

Acestui sfârşit jalnic să fie hărăzite toate sforţările lui, toate calculele lui? Din toate speranţele, din toate proiectele, nu se alesese decât fum? Să duci expediţia la bun sfârşit, să reuşeşti, să-ţi vezi speranţa transformată în siguranţă, să atingi tezaurul şi să-l mângâi cu privirile, şi apoi, dintr-odată să-l vezi răpit de nişte escroci cinici!, întrecea de data aceasta rezistenţa morală, ce se poate cere de la un om. Iar la dezamăgire se mai adăuga şi amărăciunea de a se fi lăsat păcălit de un sinistru aventurier, al cărui triumf obraznic, producea asupra celor

doi tineri efectul uleiului fierbinte vărsat peste o rană deschisă.

În cele din urmă, oboseala sili însă pe cei doi tineri să se odihnească timp de câteva ore, într-un somn neliniştit. În timpul acesta *recogedores* îşi reluară activitatea – dar nu o activitate productivă, ci una de sărbătoare: hotărâseră să răscumpere printr-un chef monstru, postul la care fuseseră supuşi, în timp ce aşteptau, pitiţi în *guebrada*, momentul potrivit ca să apară.

David aprinsese un foc mic şi pregătea cafeaua. Indianul, care se culcase alături de stăpânii săi, le manifestase o fidelitate mişcătoare şi se purta ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

În clipa în care Flora ducea la buze ceaşca cu cafea, se apropie de ea unul din aventurieri; era Elias Viquez. Tânărul aducea o bucată de plăcintă de mălai coaptă de aventurieri, ca s-o ofere tinerei fete. Făcu gestul acesta cu atâta politeţe şi cu un surâs ce părea să vădească atâta regret pentru cele petrecute, încât Flora şovăi o clipă, şi se uită la tânărul aventurier, care o contempla cu admiraţie. Şi era cât pe ce să primească, dar fratele ei îi opri mâna, înainte ca ea să se fi atins de plăcintă:

— Nu, Flora, nu lua, zise el blând, plăcinta asta n-o să-ţi priască...

— De ce? întreba mirată tânăra fată.

— Pentru că mâna, care o oferă nu e curată, declară inginerul. Omul acesta este acela, pe care l-am însărcinat să transmită scrisoarea la bancă şi care a jucat, împreună cu Fernandez, comedia cea mârşavă, înainte de a pleca la Bogota ca să ne fure printr-o cumpărare criminală.

La aceste cuvinte Elias Viquez schimbă feţe-feţe. Dar, în loc să se mânie, rămase cu mâna întinsă şi palid ca un cadavru.

Fără să rostească un cuvânt, Flora luă bucata de plăcintă şi rupând-o în bucăţele, o aruncă în foc. Apoi privi câteva secunde pe tânărul aventurier cu un dispreţ nespus, întoarse capul şi-şi văzu de cafeaua ei.

Elias Viquez se îndepărtă cu capul plecat.

Când ajunse la ceilalţi aventurieri, Flora murmură:

— La dreptul vorbind, luându-mă după înfăţişarea lui, eram ispitită să am încredere în el şi să-l iau drept ceea ce nu e. Ceilalţi au nişte mutre înfricoşătoare; el, însă, nu arată a bandit...

— Ceea ce dovedeşte, o întrerupse Emilio, că are dreptate proverbul care spune să nu judeci pe om după cum arată...

Situaţia celor doi tineri pe malurile Hueco nu mai putea dura aşa. Propunerea din ajun a lui Fernandez, ca ei să rămână în serviciul lui, nu merita să fie luată o clipă măcar în consideraţie. Şi afară de asta, fiecare moment, petrecut pe aceste meleaguri, sporea şi mai mult suferinţele exploratorilor jefuiţi. Cel mai bine era să plece fără întârziere, departe de acest *rancho*, devenit atât de neprimitor.

Tânărul inginer căută pe Fernandez, care ţinea o cuvântare, în mijlocul unui grup. La apropierea lui Emilio, aventurierul tăcu şi-l privi cu o strâmbătură:

— La dispoziţia dv., don Emilio, făcu el cu o politeţe ironică.

Emilio jurase faţă de sine însuşi, că avea să-şi păstreze calmul. Răspunse aşadar nepăsător:

— Sora mea şi cu mine nu mai avem ce căuta aici, şi vrem să ne întoarcem la Bogota. Cred că n-o să ai nimic împotrivă; cum ne vor fi gata bagajele, plecăm.

Aventurierul tăcu, ca şi cum ar sta la chibzuială. Apoi primi:

— De acord, şi pentru ca drumul să vă vie mai uşor, mai ales că n-o să aveţi ca hamal decât pe David, puteţi să nu luaţi decât strictul necesar. De lucrurile celelalte, am să port eu grijă.

Era un fel de a spune că aventurierul confisca tot ce putea să fie de folos din bagajele inginerului. Dar discuţia, era inutilă. Aventurierul mai adăugă cu un surâs răutăcios:

— Un ultim sfat, nu vă pierdeţi timpul la Bogota, cu demersuri inutile pentru a reintra în posesiunea lacului Hueco. Având obiceiul să ocolesc legea, am învăţat s-o cunosc, şi titlurile noastre de proprietate nu pot fi atacate, vă asigur.

Părea că ticălosul, prin obrăznicia atitudinii şi a cuvintelor lui, urmărea cu tot dinadinsul să-l provoace pe tânărul inginer, să-l facă să-şi iasă din fire. Dar nu izbuti. Cu faţa încruntată, cu buzele tremurând imperceptibil de o mânie reţinută, tânărul îi întoarse spatele şi se îndreptă spre *rancho*.

După ce-l văzu pe Emilio dispărând, Fernandez se cufundă într-o cugetare adâncă. Faţa i se schimonosi într-un fel de strâmbătură, care dovedea proasta lui dispoziţie; părea chinuit de ceva. Apoi, cu paşi mici, se îndreptă spre Flora, care tocmai strângea păturile, pregătindu-se să se întoarcă în *rancho* la fratele ei.

Tânăra fată continuă să-şi vadă de treabă, fără să ia în seamă pe aventurier. Părea să nici nu vadă pe acest om, care o privea cu ochi înfriguraţi. Nepăsătoare şi străină, îşi aranja costumul, până să-şi dea seama ca fiecare mişcare a ei, scoţându-i în evidenţă graţia virginală mărea tot mai mult nervozitatea aventurierului.

— *Senorita*... rosti el cu o voce răguşită.

Ea se făcu că n-auzise nimic şi, dând lui David păturile strânse, se îndreptă spre *rancho* cu mersul ei sprinten şi armonios.

Dar n-apucă să facă nici trei metri şi aventurierul o apucă brutal de încheietura mâinii.

— Ascultaţi, *senorita*, ascultaţi-mă o clipă... mormăi aventurierul, pe un ton umil.

Pentru prima oară de când omul se apropiase de ea, ridică tânăra fată ochii, aţintind asupra lui o privire de gheaţă.

— Lasă-mă! porunci ea scurt.

Aventurierul se făcu că n-aude şi deveni mai insistent.

— *Senorita*, aţi trezit în mine...

— Lasă-mă, fiară! îi tăie din nou cuvintele tânăra fată, cu obrajii împurpuraţi de mânie.

Fernandez, ţinând înainte mâna tinerei fete, în laba lui puternică, murmură:

— Primeşte să devii soţia mea, Flora...

Fără să răspundă, tânăra se zbătea să se elibereze fără zgomot, dar aventurierul nu-i dădu drumul şi urmă:

— Primeşte, şi-ţi asigur o parte regală din tezaur. Fratele d-tale va fi bogat, d-ta la fel...

Curajoasa copilă, pufni în râs în nasul aventurierului. Ea exclamă:

— Ticălosule! Judeci pe toată lumea după chipul şi asemănarea d-tale. Îţi închipui că abia aştept să mă vând pentru aur, pentru acest aur, care pe d-ta te-ar face să comiţi orice crimă! Eşti şi inconştient în josnicia d-tale. Dă-mi drumul!

De departe, un grup de *recogedores* urmărea scena şi făcea mare haz pe socoteala insuccesului în dragoste al şefului lor. Pe de altă parte, Elias Viquez, care hoinărea prin preajmă, la auzul ultimelor cuvinte ale tinerei fete, se apropie şi el, în pas de plimbare cu mâinile în buzunare.

Pesemne că lui Fernandez nu-i venea la socoteală să joace un rol ridicol, în faţa oamenilor lui. Înălţă din umeri şi înghiţindu-şi necazul o eliberă pe Flora. Aceasta, întorcându-se se pomeni faţă în faţă cu Elias Viquez şi, fără doar şi poate, stăpânită încă de mânia şi de spiritul bătăios ce i-l dăduse harţa prin care trecuse, ea strigă lui Fernandez, arătându-i-l pe Elias:

— Iată unul cu care nu mă îndoiesc că ai să te înţelegi; mai bine decât cu mine. E de-o teapă cu d-ta!

Râsul insultător al tinerei fete, căzu biciuitor asupra celor doi oameni. Tânărul aventurier se făcuse alb ca varul. Buzele lui nici nu se întredeschiseră, ca să răspundă, şi o expresie de o adâncă tristeţe îi umplu ochii. Rămase cu ochii pierduţi după Flora, care sălbatică şi uşoară ca o căprioară, fugea spre *rancho*.

Emilio era atât de ocupat, încât nu observase nimic din discuţia dintre sora lui şi Fernandez. Era de altfel şi mai bine aşa, căci prezenţa şi intervenţia lui n-ar fi îngăduit ca incidentul să fie lichidat într-un mod atât de paşnic, şi la urma urmelor satisfăcător pentru graţioasa copilă.

Vicente urmărea mişcările lui Emilio cu ochi bănuitori, cât timp Emilio pregătea cele două poveri, pe care aveau să le ducă el cu David.

Ca să poată înainta normal cei doi bărbaţi nu puteau lua decât o povară mică, şi Emilio fu silit să aleagă cu severitate între atâtea obiecte, care fuseseră aduse aici de o duzină de hamali încercaţi. Trebui chiar să lase şi o parte din rufe, spre mare satisfacţie a lui Vicente, care le şi puse la o parte pentru folosinţa lui personală.

David alegea şi el proviziile necesare pentru a hrăni în mod cumpătat trei guri.

După ce cele două poveri fură alcătuite şi legate, indianul o luă pe a lui şi o cântări cu un surâs.

— E grea? întrebă Emilio.

David îşi descoperi dinţii albi şi dădu negativ din cap. Apoi adăugă la legătura lui atâtea lucruri, că greutatea ei crescu aproape de două ori. Tânărul inginer găsi această povară prea grea, dar indianul declară că umerii lui erau învăţaţi şi cu mai mult şi că „şeful” n-avea de ce fi neliniştit.

În acest moment sosi Flora. Ea privi, mulţumită, pachetele pregătite.

— Şederea aici mă scoate din sărite, spuse ea... Să plecăm cât mai repede.

Emilio o luă în braţe şi o strânse la piept drăgăstos.

— Biata mea surioară! exclamă el. Tristă expediţie în care te-am încurcat. Am pornit cu gândul să ne îmbogăţim şi ne întoarcem în lumea civilizată mai săraci ca înainte.

Flora surâse cu mândrie.

— N-are a face! Cine nu riscă nimic, n-are nimic. Trebuia să riscăm. N-am reuşit? Atâta pagubă! O să ne

surâdă norocul altă dată. Dar să plecăm din aceste locuri, de unde n-avem să ne aşteptăm decât la necazuri.

— Ai dreptate surioară, murmură Emilio. Astă seară o să fim departe de aci, pe drumul întoarcerii... şi al uitării...

IX
O PROPUNERE NEAŞTEPTATĂ

Cei doi tineri şi credinciosul lor David, stăteau la masă, mâncând nişte *tamale* reci, un fel de rulouri din aluat de porumb umplute cu carne tocată, când Fernandez care se plimba încoace şi încolo în faţa *rancho*-ului, se înfipse înaintea lor, cu un aer agresiv.

Emilio continuă să mănânce, ca şi cum n-ar fi observat prezenţa aventurierului. Dar această nepăsare înfurie pe aventurier, care era, pe cât se părea, pradă unei violente iritaţii. Privirea lui luneca de la frate la soră; rosti cu gura schimonosită de ură:

— Ia să nu mai faceţi pe grozavii. N-aţi plecat încă şi Fernandez vă mai are în mână.

Izbucni într-un râs zgomotos şi se depărtă rânjind.

Emilio ascultase această ieşire cu o adâncă uimire.

— Ce muscă l-o fi piştcat pe acest ticălos? se întrebă el.

Flora îşi dădu seama că e mai bine să-l puie pe fratele ei la curent cu propunerile aventurierului. Roşind de ruşine, de parcă ea ar fi fost răspunzătoare de pasiunea pe care o inspirase banditului, ea povesti cum acesta încă din primele zile nu-i dăduse pace.

— În cele din urmă, azi de dimineaţă, termină ea, silindu-se să surâdă, Fernandez m-a cerut în căsătorie, în toată regula...

Emilio ascultase această povestire cu sprâncenele încruntate. Indignarea care fierbea în el îi ascundea partea comică a afacerii. El strânse pumnii şi murmură:

— Ah! Ce n-aş da, ca să-l pot învăţa minte pe individul acesta cum merită.

Dar sora sa se lipi de el rugătoare.

— Stai bine, Emilio! îl rugă ea fierbinte. Nici vorbă, banditul ăsta ar merita o lecţie, dar în situaţia noastră, cel mai înţelept e să nu-l băgăm în seamă. Soarta noastră este

în mâinile lui, şi liberarea noastră a şi devenit nesigură. Să nu distrugem ultimele câteva şanse, care ne mai rămân.

O să trebuiască să ne înfrângem dorinţele, căci răzbunarea lui poate fi groaznică.., mai ales pentru mine... adăugă tânăra fată, cutremurându-se.

Emilio, cu capul plecat, se dădu bătut, pricepând că sora lui avea dreptate.

— Numai să ne lase să plecăm, bandiţii! murmură el. Acum, când ştiu toate astea, tremur pentru tine, surioară...

În această clipă atenţia lor fu atrasă de voci ce veneau din grupul de *recogedores*. O discuţie înfierbântată degenerase într-o adevărată ceartă, în care duşmanii principali erau Fernandez şi Elias Viquez. Ce se petrecea, care era subiectul certei? Cei doi tineri pricepură îndată. Fernandez trebuia să fi declarat complicilor lui că avea de gând să ţie pe tânărul inginer şi pe sora sa prizonieri. Bandiţii nu puteau să nu ştie în ce scop luase şeful lor această hotărâre şi chestiunea îi interesa prea puţin. Dar deodată se ridicase un protest. Nemulţumitul era Elias Viquez. Furios, Fernandez îl atacă cu violenţă, dar tânărul aventurier, cu un calm şi o logică, care făcură impresie asupra bandiţilor adunaţi, declară cu glas tare:

— Fernandez a reuşit prin vicleşugul lui să aranjeze o combinaţie, care o să dea poate roade minunate. Tezaurul, al cărui proprietari am devenit datorită lui, e foarte mare şi, lucru însemnat şi rar pentru noi, ne putem îmbogăţi în mod legal. Am avut fiecare din noi destule încurcături cu diferite poliţii ca să putem azi preţui, la justa lui valoare, timpul de linişte atât de tihnită, de care ne putem bucura de aici încolo. Şi iată că deodată Fernandez vrea să primejduiască această liniştită prosperitate a noastră, pentru a satisface nu ştiu ce toană personală ce i s-o fi abătut.

Că e amorezat, îl priveşte. Dar ca amorurile lui să ne împingă spre prăpastie, asta-i o altă chestie şi trebuie să ne apărăm, contra acestei primejdii.

Dacă folosim violenţa contra lui *senor* Gonzales şi a *senoritei* şi lucrul se află, aceasta poate să atragă asupra

noastră o expediţie de pedeapsă a poliţiei din Columbia, şi atunci în loc să ne exploatăm tezaurul, o să trebuiască să o tulim ca nişte şobolani şi să ne ascundem în gaură de şarpe, ca să nu fim spânzuraţi. Frumos rezultat nu? Asta vă trebuie vouă? Nu cred. Dacă însă lăsaţi cele doua păsărele să-şi i-a zborul spre libertate, n-avem de ce să ne temem. N-au decât să trăncănească şi să facă orice or voi, n-o să le meargă: noi suntem şi rămânem proprietarii lacului Hueco.

Acest discurs smulsese aventurierilor ce ascultau urlete de aprobare.

Emilio nu se putu împiedica de a observa:

— Acest tânăr bandit ne aduce un mare serviciu, dacă reuşeşte să-şi convingă tovarăşii...

Fernandez, spumegând de mânie şi negăsind alte argumente, decât cele ale pumnilor lui, voi să se arunce asupra adversarului lui, dar ceilalţi îl împiedicară.

Nepăsător, Elias Viquez nu schiţase nici cea mai slabă mişcare de apărare, dar se simţea în el o supleţe, capabilă de ripostă fulgerătoare.

Cauza fusese câştigată de el. Fernandez, dezaprobat de oamenii lui, arunca ameninţări tânărului aventurier, care-l pusese în minoritate într-un timp atât de scurt.

Emilio răsufla uşurat, iar Flora, încă sub impresia certei, al cărei preţ fusese ea, exclamă:

— Simt o bucurie atât de mare ca şi cum, în locul comorilor pierdute, aş fi găsit alta...

— Care? întrebă surâzând Emilio.

— Libertatea! exclamă veselă, tânăra fată.

Dar tăcură căci Elias Viquez se îndreptă spre ei. Când fu aproape de tot, tânărul aventurier se înclină uşor către inginer şi îi şopti:

— Un sfat: plecaţi, fără să pierdeţi un minut şi pe drum nu zăboviţi.

Apoi el se întoarse, fără să arunce o privire Florei care murmură visătoare:

— În fond, băiatul ăsta, poate că nu e chiar atât de rău...

Emilio nu mai auzi această părere şi ridicase pe umeri povara; îl grăbi şi pe David.

După zece minute, micul grup, zorea cu paşi de fugari spre orizonturi mai sigure.

Conştiinţa primejdiei, de care scăpaseră le dădea aripi şi frica de a nu se ciocni din nou cu această primejdie îi îmboldea.

— Oamenii ăştia se răzgândesc uşor, spuse tânărul inginer şi n-avem nici o garanţie că blestematul de Fernandez, nu-şi va recuceri influenţa asupra bandei. Să sperăm însă, că atunci când se va întâmpla asta, noi o să fim destul de departe.

Flora, care retrăi scena certei, declară:

— Dacă Fernandez va găsi vreodată prilejul de a se răzbuna pe banditul cel tânăr care i-a pus beţe în roate, răzbunarea lui va fi grozavă... Era ca o fiară turbată, când voia să se arunce asupra lui.

— N-avea grijă! spuse filozofic Emilio, indivizii ăştia nu se omoară între ei, chiar atât de des cât făgăduiesc. Iar acest Elias ne-a făcut un serviciu, numai pentru că aşa-i convenea lui; cu toate astea, e şi el o canalie, a cărei dispariţie ar fi un câştig pentru omenire.

Tânăra fată nu răspunse deşi înclina pare-se, spre mai multă indulgenţă decât fratele ei.

Cu toată povara grea, David mergea repede pe potecă şi cei doi însoţitori ai lui îl urmau cu greu. Cunoşteau acum mai bine regiunea şi aleseseră alt drum decât cel pe care veniseră, un drum pe care erau mai puţin hărţuiţi de obstacole. Către seară se opriră să mai răsufle şi Emilio, după ce întrebă pe Flora dacă mai avea putere să umble, fu de părere să-şi continue drumul, cu toate că se înnoptase. Luna strălucea pe cer, ceea ce le dădea speranţa că vor avea destulă lumină ca să nu se rătăcească.

Fireşte, în asemenea condiţii, poticnelile erau inevitabile şi Flora îngheţa de frică, gândindu-se la şerpii, care şi ziua se distingeau destul de greu... Dar cealaltă primejdie era şi

mai îngrozitoare, şi prefera de o mie de ori îmbrăţişarea mortală a unui şarpe, decât cealaltă infamantă a lui Fernandez...

— Să mergem înainte, spuse ea, curajoasă; când n-au să mă mai ducă picioarele am să vă spun...

Mergeau în noapte chinuiţi de încordare, şi osteniţi.

— Biată surioară, murmură Emilio, uitându-se la Flora, care mergea cu paşi şovăitori înaintea lui. Suntem nişte călăi, că te silim să faci asemenea sforţări. Să ne oprim.

— Nu! răspunse tânăra fată. Nu vreau. Mai putem umbla o oră... Cu cât o să ne îndepărtăm mai mult de lacul Hueco, cu atât mai bine am să mă pot odihni.

Deodată călătorii se opriră şi rămaseră locului trăgând cu urechea.

Trosnituri de crengi în apropiere le anunţară prezenţa unei fiinţe vii. Emilio duse mâna maşinal la mânerul revolverului. Dar în aceeaşi clipă o mirare fără margini se zugrăvi pe feţele lor. În faţa lor se ivi o siluetă şi în aceeaşi clipă răsună un salut prietenos.

Necunoscutul înaintă în lumina cenuşie a lunii şi fugarii îl recunoscură cu o mirare pe care nici nu încercară să o ascundă.

Era Elias Viquez.

— Cum dracu ai ajuns aci? mormăi Emilio, care nu ştia dacă trebuie să considere pe tânărul aventurier drept prieten sau drept duşman.

Noul venit părea sleit de puteri.

— Complimentele mele, spuse el. Umblaţi, nu vă încurcaţi, după cât văd, şi, ca să vă ajung a trebuit să alerg, nu glumă.

— Care va să zică ţineai numaidecât să ne ajungi? spuse tânărul inginer, pe un ton prea puţin amabil.

Elias Viquez privi o clipă ţintă feţele celorlalţi, fără să răspundă. Citi pe ele numai duşmănie şi de aceea spuse blând:

— Ştiu ce credeţi despre mine şi cât de puţin mă stimaţi...

— Nu văd atunci, i-o tăie scurt Emilio, de ce ai venit după noi. Afară doar dacă nu ne întinzi o nouă cursă.

Tânărul aventurier făcu cu mâna un gest de oboseală şi spuse:

— Aveţi răbdare să mă ascultaţi câteva minute. Sunt aici numai şi numai în interesul vostru. Să vă spun câte ceva despre mine.

— E numaidecât nevoie? întrebă batjocoritor Flora, cu o cruzime de care-i păru numaidecât rău, văzând tristeţea cu care o privi tovarăşul lui Fernandez.

— Veţi judeca dvs., spuse tânărul cu o voce surdă.

— Te ascultăm, scandă Emilio.

Aventurierul îşi trecu cu mâna peste frunte şi începu:

— Sunt unul din cei mai mari mişei, din câţi se pot întâlni prin părţile Maragnonului şi ale Columbiei de Sud. Capul meu este pus la preţ de toate poliţiile locale. Prietenii mei sunt cei mai periculoşi indivizi din tot ţinutul. Vedeţi dar, şi Elias Viquez râse fals, că ştiu să mă apreciez la justa mea valoare. De aceea, când Fernandez mi-a propus să-l ajut la desăvârşirea loviturii, pe care o uneltea, am primit fără şovăire. Originalitatea afacerii îmi surâdea mai mult chiar ca banii. După ce mi-am îndeplinit însărcinarea, m-am întors, şi v-am cunoscut atunci pe amândoi. Pe d-ta don Emilio, te mai văzusem înainte de a pleca la Bogota. Dar eşti bărbat şi n-am obiceiul să cruţ bărbaţii. La întoarcere, însă, o văzui pe *senorita* şi la gândul că pe ea am jefuit-o, avui pe neaşteptate conştiinţa că sunt un ticălos. De atunci am fost pradă remuşcărilor şi m-am căit amarnic că m-am vârât în afacerea asta murdară...

— Cam târzii regrete, exclamă cu răceală tânăra fată.

— Şi care nu par să te fi împiedicat azi dimineaţă să lauzi cu atâta elocvenţă binefacerile acestei ingenioase „operaţiuni financiare”, adăugă Emilio.

Elias Viquez se făcu că nu bagă de seamă tonul batjocoritor al acestor întreruperi.

Explică:

— Tot ce-am vorbit azi de dimineaţă, n-am spus decât ca să vă fie de folos. Cunoşteam intenţiile lui Fernandez şi ştiam că era hotărât să vă ţină prizonieri, ca să o facă pe *senorita* să se plece în faţa voinţei lui, şi s-o silească să-i primească propunerile. Ca să-l împiedic am ales pretextul acesta.

— Îţi suntem recunoscători, spuse inginerul, dar acum pierdem vremea şi dăm lui Fernandez, care poate între timp şi-a convins oamenii, putinţa să ne prindă.

Elias Viquez, scutură din cap.

— Nici o primejdie. Drept consolare, bandiţii au încins o partidă de poker, care o să mai dureze. Totuşi, e mai bine să luaţi toate măsurile de precauţiune. Eu mă întorc, şi cât sunt eu acolo, Fernandez n-o să pornească în urmărirea voastră.

— Dar... Vocea aventurierului şovăi, apoi urmă, aproape umil:

— Dar, nu ca să vă vorbesc despre mine, m-am străduit să vă ajung. Mi-aţi spus *senorita*, că regretele mele sunt târzii, şi eu nu caut să mă dezvinovăţesc. Aş vrea să răscumpăr pe cât cu putinţă răul pe care vi l-am făcut. Am venit să vă dau înapoi ce v-am luat.

Emilio şi Flora se uitară nedumeriţi la tânărul aventurier. Acesta scoase din buzunar o hârtie şi le-o întinse.

— Iată actul de proprietate asupra lacului Hueco. Deoarece m-am dus la Bogota ca să-l cumpăr, actele sunt făcute pe numele meu. Vă redau aceste acte dimpreună cu un act de vânzare fictivă către voi, care vă face proprietari ai concesiunii. Nu mai aveţi decât să cereţi la Bogota, să fiţi repuşi în drepturile voastre. Nimeni n-o să poată contesta autenticitatea actelor, şi tezaurul pe care l-aţi descoperit va rămâne proprietatea voastră. Acum un sfat, cereţi imediat ajutorul tuturor poliţiştilor din regiune pentru a alunga pe uzurpatori şi instalaţi-vă acolo cu o gardă numeroasă şi bine înarmată.

Inginerul, care parcursese cu privirea la lumina unui chibrit documentul, pe care i-l înmânase Elias Viquez, ridică capul şi se uită tăcut în ochii tânărului aventurier. Apoi, cu o emoţie vădită, îi întinse mâna exclamând:

— Iartă-mă. Te-am judecat rău. Ai o inimă mare, şi sunt sigur că o nenorocită înlănţuire de împrejurări te-a abătut de la calea cea dreaptă.

Elias Viquez surâse cu tristeţe:

— Firea omenească e schimbătoare. De aceea nu trebuie niciodată să condamni fără apel...

Tânărul inginer îi puse mâna pe umăr:

— Cum am putea răsplăti serviciul pe care ni l-ai adus?

Elias Viquez făcu un pas înapoi şi murmură:

— N-ai ce răsplăti, don Emilio, n-am făcut decât să repar răul ce vi l-am făcut. Totuşi, adăugă el, întorcându-se către Flora, aş fi cu prisosinţă răsplătit, dacă *senorita* ar primi să-mi strângă mâna.

Spontan, Flora întinse mânuţa ei mică tânărului aventurier. Atunci acesta, repede ca şi cum ar fi săvârşit un furt, depuse pe această mânuţă o sărutare şi dispăru în noapte.

Micul grup porni din nou la drum. Tânărul inginer şi sora lui păreau însufleţiţi de forţe noi. În chip tot atât de neaşteptat cum îşi pierduseră averea, şi-o regăseau acum neatinsă.

Instinctiv, la bucuria regăsirii tezaurului se adăugă bucuria de a se putea răzbuna pe Fernandez, principalul uneltitor al trădării.

Deodată tânăra fată se adresă încet lui Emilio şi, dacă întunericul nu ar fi fost atât de mare, pe faţa ei s-ar fi putut citi o oarecare frică.

— Crezi că Fernandez şi ceilalţi bandiţi n-au să-i facă nici un rău lui Elias Viquez, dacă află?...

— De, îşi dădu cu părerea Emilio, hotărât lucru, dacă se descoperă vreodată ce a făcut, n-aş da multe parale pe pielea lui...

Flora se cutremură şi, cu o voce slabă, murmură:

— N-am făcut bine că l-am lăsat să se întoarcă. Trebuia să-l luăm cu noi.

X
LEGEA CELOR CERTAŢI CU LEGEA

Trecuse câtva timp de la plecarea grăbită a inginerului şi a surorii lui. Locul unde fusese înainte *rancho*-ul, era acum un adevărat lagăr, căci *recogedores*, obişnuiţi să trăiască sub cerul liber, se plictisiseră repede de acoperişul de frunziş.

Setea lor de bogăţie făcuse minuni. Se sculau în fiecare dimineaţă ca nişte muncitori model şi se puneau pe lucru, fără să crâcnească. Fernandez şi Vicente organizaseră munca şi se arătaseră de ajuns de ingenioşi în folosirea puţinelor lor mijloace de exploatare. Costumul de scafandru era unul singur, dar lui Vicente îi veni în minte să folosească mai mulţi scufundători, aşa încât, îndată ce un om se simţea obosit, el preda costumul şi casca unuia dintre tovarăşii lui odihnit, cu forţe proaspete.

În felul acesta, se suprima pierderea de timp. Evident că nu toţi aventurierii puteau fi folosiţi ca scafandri, dar Vicente şi Fernandez le găsiră îndată şi celorlalţi o ocupaţie. Formară echipe, dintre cei care ştiau să înoate, şi aceştia se scufundau ca pescuitorii de perle până la fundul lacului, în locurile mai puţin adânci şi unde se constatase că erau mulţi fluturaşi de aur.

Înotătorii umpleau cu repeziciune câte un sac cu nisip sau cu mâl şi se întorceau la suprafaţă, în timp ce unul din tovarăşii lor transporta sacul, şi altul spăla nisipul şi punea aurul deoparte.

O activitate înfrigurată domnea pe acest nefericit lac Hueco, ale cărui ape sfinte fuseseră respectate timp de secole. Strigăte, înjurături, râsete răsunau de dimineaţă până seara, făcând uneori văile să vuiască.

Prada era depozitată în *rancho*. Recolta de fluturaşi de aur, strânsă într-un sac, se adăuga în fiecare seară la cea din zilele precedente şi începea să capete un volum respectabil. Pe de altă parte, obiectele găsite se îngrămădeau

în vrafuri, numărate însă de Fernandez, care le ţinea cu grijă socoteala.

Nepăsători faţă de frumuseţea şi fineţea lucrărilor de artă antică, pe care le extrăgeau, aventurierii se mărgineau să preţuiască aceste minunăţii, după greutatea de aur pe care o arăta cântarul. Bare de aur nelucrate i-ar fi entuziasmat mai degrabă, decât aceste urme ale unei falnice civilizaţii dispărute.

Zilele treceau...

În fiecare seară, strânşi pâlcuri, pâlcuri, în jurul unui foc mare, *recogedores* se distrau făurind planuri pentru un viitor de aur. Acum că se ştiau – sau credeau că se ştiu – proprietarii unor asemenea bogăţii, ei simţeau încolţind în ei un suflet aproape burghez. Deveneau mai aşezaţi, înjurau mai puţin, jucau mai puţin şi se băteau mai puţin. Părea că fac ucenicia unei vieţi noi. Fără să obosească, înainte de a adormi depănau iar şi iar de la capăt aceleaşi proiecte şi aceleaşi planuri.

Cât despre Fernandez, acesta era într-o stare de spirit foarte proastă, pe care o punea pe socoteala grijilor ce i le dădea organizarea exploatării. Dar Vicente, veşnic nedespărţit de el, ştia bine că sinistrul aventurier nu mai putea uita graţia feciorelnică a aceleia, care ar fi trebuit să devină prada lui şi care-i scăpase din mână, datorită amestecului tânărului Elias Viquez.

Asta avea pe inimă şeful bandei şi din acea zi, el purta o ură feroce tânărului aventurier.

— Puţină răbdare, îi spuse el în taină lui Vicente. O să vadă el cu vârf şi îndesat că vai şi amar e de cel ce se pune în calea lui Fernandez.

Banditul adăugă, rânjind:

— Să uit binele, care mi s-a făcut, mi s-a mai întâmplat, dar răul, niciodată.

Vicente zâmbi veninos şi murmură:

— Cât despre mine, nu m-aş mira deloc, să aflu că puştiul a făcut isprava pentru că-i amorezat de *senorita*...

Fernandez strânse pumnii săi enormi şi aruncă o privire ucigătoare spre locul unde Elias Viquez, înfăşurat într-o pătură, îşi fuma alene ţigara, cu ochii la stele.

— O s-o plătească, mârâi aventurierul, o s-o plătească scump.

Dar Fernandez nu se putea răzbuna atât de repede cum ar fi vrut. Să provoace o ceartă sub un pretext oarecare? Asta nu era greu, dar toată lumea i-ar fi ghicit intenţiile şi o parte s-ar fi ridicat împotriva lui. Trebuia deci răbdare, multă răbdare...

În fiecare seară, Fernandez, făcea bilanţul întâmplărilor din cursul zilei, în speranţă că dintr-una din ele se va naşte o idee, pe care ar putea-o folosi pentru a-şi satisface ura. Dar în zadar. Elias Viquez, lucra ca şi ceilalţi, mai mult ca alţii, era bine dispus şi evita orice discuţie.

— Răbdare, răbdare, mormăia aventurierul când Vicente îl privea zeflemisitor.

Între timp, altfel de preocupări puseră stăpânire pe creierul lui Elias Viquez. El ghicea că Fernandez îi purta sâmbetele şi urmărea mersul lucrurilor.

Sub nepăsarea lui prefăcută, se ascundea o reală nelinişte. Îşi cunoştea punctul slab şi aştepta, ştiind bine că un atac în această direcţie, avea să-l pună într-o situaţie îngrozitoare.

În tot timpul zilei, tânărul era cel mai vesel dintre tovarăşii săi, pentru a-şi păstra popularitatea şi influenţa asupra lor. Dar, către seară, înainte de a se lăsa furat de un somn zbuciumat, stătea pe gânduri, fumând o ţigară.

Gândul lui zbura la Emilio şi la Flora, mai ales la Flora. Le urmărea cu gândul drumul şi mintea lui făcea necontenit un complicat calcul al probabilităţilor, ca să ghicească unde puteau fi. El răsuflă uşurat, când într-o zi putu deduce, că ţinând seama chiar şi de cea mai mare întârziere posibilă, cei doi tineri şi indianul, trebuiau să fi ajuns la Bogota.

„Acum ei trebuie că se pregătesc de întoarcere”, se gândi el într-un amurg. „Acum trebuie să fie pe drum” se gândi el a doua zi.

Şi, pe măsură ce timpul trecea, nervozitatea lui creştea. Tânărul aventurier nu era un laş dar totuşi îi îngheţa sângele în vine, când se gândea la grozava întrebare, la care odată tot avea să trebuiască să răspundă.

Şi momentul acesta veni.

Era într-un amurg, la fel cu celelalte. Elias Viquez îşi făcea socoteala zilnică şi dedusese că ajutorul era aproape, când Vicente – căci Vicente fu acela care mirosi slăbiciunea tânărului – se apropie de Elias care fuma liniştit şi-i spuse:

— Pentru ca să reglementăm situaţia noastră a tuturora, ar trebui ca tu să ne faci un act de vânzare colectivă, un fel de societate, pentru proprietatea şi exploatarea bogăţiilor din lac.

Dacă această propunere i s-ar fi făcut la lumina zilei, s-ar fi putut vedea paloarea care se răspândi pe chipul lui. Răspunse totuşi, cu cel mai mare calm.

— Ai dreptate. Mă gândeam tocmai la asta. Aşa vom face.

Vicente satisfăcut, plecă, mărginindu-se deocamdată la atât. Elias Viquez putea spera că se alarmase degeaba şi răsuflă. Dar a doua zi, la aceeaşi oră, Vicente se întoarse însoţit de Fernandez şi de vreo şase oameni,

— Am vorbit cu băieţii, zise Vicente şi ei sunt de părere să facem toate actele astea numaidecât, ca să terminăm cu asta.

Elias Viquez se aşeză jos. El glumi, întinzându-se.

— S-ar zice că n-aveţi încredere în mine...

Unul dintre oameni protestă:

— Nu, dar de vreme ce lucrul tot trebuie făcut, nu văd de ce nu l-am face chiar acum.

Fernandez găsi o scândurică ca să-i servească drept masă de scris. Înarmându-se cu un creion el ceru:

— Dă-mi actul, am să redactez cele trebuincioase în câteva cuvinte.

Toţi oamenii îşi aţintiră privirile asupra tânărului. El se scotoci în buzunare. Apoi încă odată...

— Ce să fie asta! făcu el, cu o mirare perfect simulată. Unde dracu l-oi fi pus?

Continuă să caute. Dar Fernandez, încruntându-se, îşi pierdu răbdarea:

— Haide! O hârtie atât de importantă nu se rătăceşte aşa, cu una cu două, doar dacă nu vrei să o rătăceşti. Dă-mi actul, fără multe fasoane...

Elias Viquez îşi întoarse pe dos buzunarele şi faţa lui exprimă o adâncă dezamăgire.

— Cu neputinţă! Trebuie că l-am pierdut!

Fernandez sări în picioare.

— Îţi baţi joc de noi? urlă el. Joci teatru! Ce-ai făcut cu actul?

— N-are a face, răspunse Viquez cu o voce încă sigură, vânzarea fusese înregistrată la Bogota şi pierderea asta nu prezintă atâta însemnătate. Ajunge să cerem un duplicat, prima dată când ne vom duce la oraş. Atâta tot.

— Minciună! urlă aventurierul, a cărui ură putu în sfârşit să izbucnească. Vă spun că ne-a trădat!

— Cum aşa? întrebară ceilalţi *recogedoresi* şi cercul se strânse.

— Cum? repetă Fernandez. Să vă spun eu, cum... În timp ce eu, care am făcut pentru voi totul, vă ceream o favoare, voi v-aţi făcut complicii intrigilor lui Viquez. Nu vă ceruse el să lăsaţi pe inginerul şi pe soră-sa să plece? Voi v-aţi lăsat duşi de nas. Iar el între timp dăduse contractul celor doi ageamii. Plata lui a fost un contract, care-l făcea coproprietar al lacului. Astfel, în loc să aibă o parte egală cu ale noastre, el îşi asigurase partea leului. Iar voi n-aţi observat nimic. Actul – inginerul îl are în buzunar!

Din grupul de *recogedores* porniră urlete. Pumnii se ridicară ameninţători spre tânăr, care se mărgini să răspundă cu o voce inexpresivă:

— Nu-i adevărat!

Acuzaţia lui Fernandez era într-adevăr, cel puţin în parte falsă, căci el nu putea pricepe dezinteresarea tânărului. Fondul acuzaţiei însă era exact şi Elias Viquez, aproape că nu mai avea curajul să-l contrazică. Observând această şovăială, oamenii pricepură că şeful lor avea dreptate. Urlete ameninţătoare ieşiră din toate gâtlejurile. Li se răpea aurul lor! Cuprinşi de o mânie turbată se năpustiră asupra lui Viquez...

Dar la acuzat se trezi instinctul de conservare. Pricepu că n-avea să se aştepte la nici o milă de la aceşti apucaţi, loviţi în lăcomia lor. Îi cunoştea prea bine, ca să aibă cea mai mică îndoială pe această chestie. Aceste guri urlânde cereau moartea lui. Atunci cu un gest fulgerător, ca atunci când se lua la harţă cu forţele poliţieneşti ce-l încolţeau, tânărul aventurier îşi scoase revolverele şi sări în foc, singurul loc neasediat de *recogedores*. Strivind cărbunii cu talpa cizmei, ajunse cu hainele pârlite într-un spaţiu liber. Cercul ameninţător se strângea tot mai mult. Elias se aruncă înainte. Cineva îi puse piedică şi el căzu, scăpându-şi armele, dar imediat sări în picioare şi cu o izbitură de cap în piept, dădu la o parte pe unul din cei care îi aţineau calea. Ca o fiară urmărită, el se năpusti în desiş. În urma lui răsunară împuşcături.

Beţi de furie, *recogedores* se năpustiră în urmărirea lui, trăgând la întâmplare în direcţia unde dispăruse Viquez. Fernandez îi aţâţă, strigând:

— Curaj, băieţi! Viu sau mort, dar din mâinile noastre să nu scape. Nici o iertare, trădătorului! Omorâţi-l ca pe un câine, dacă se împotriveşte.

Dar aventurierul nu avea nevoie să-şi aţâţe tovarăşii săi, dornici de răzbunare. Nu mai erau decât o haită de fiare ce-a pornit în urma unei prăzi. Numai sângele îi mai putea sătura. Înjurături şi strigăte izbucneau din gurile lor gâfâitoare. Revolverele trosneau şi gloanţele lor biciuiau desişul de ferigi, tufişurile de *surtuas* şi împletiturile de liane.

Adunându-şi toată energia, energia disperării, Elias Viquez se adânci în pădurea deasă şi goni drept înainte, cu moartea pe urme. O durere ascuţită îl făcu să se strâmbe. Îşi simţi o mână slăbind şi încetând a se supune mişcărilor. De durere, îşi încetini o clipă paşii, şi auzi la câţiva metri în urma lui gloata sângeroasă. El se clătină şi se crezu pierdut.

Dar oricât de numeroşi erau urmăritorii, Elias Viquez avea doi aliaţi nepreţuiţi: Noaptea şi Pădurea.

Văzându-se aproape de a fi înhăţat, tânărul se aruncă la pământ, pitulându-se între două rădăcini ale unui cedru gigantic înconjurat de un talmeş-balmeş viu de plante. Aşteptă acolo câteva clipe, cu gâtlejul uscat... Câteva clipe numai... Apoi auzi trosnituri şi desluşi chiar alături de el umbrele ce treceau...

Dar situaţia lui nu era de loc strălucită, încă de câteva ori să-şi mai descarce armele, şi apoi *recogedores* se vor întoarce şi fără îndoială că de data asta fugarul nu va mai scăpa. Apoi, va veni ziua, noaptea aliata lui îl va părăsi, iar cealaltă aliată, Pădurea, nu-l va mai putea salva. Ce e de făcut? Se sili să se orienteze şi-şi dădu seama că fugise de-a lungul lacului. Apa trebuia să fie la cel mult 20 metri. Îi veni o idee. Înotător minunat, ar putea fără greutate să traverseze micul lac, iar pe celălalt mal, ar găsi poate, un refugiu mai sigur. Îşi bandajă în pripă rana şi se ridică pe jumătate. Trebuie că pierduse mult sânge, căci se simţea slab, dar hotărârea fusese luată: Viquez se furişă spre lac.

Agăţându-se de liane, tânărul hărţuit se cufundă în apele întunecoase. Înaintă la întâmplare, drept înainte. Puterile îl părăseau încetul cu încetul şi mişcările îi deveneau din ce în ce mai neregulate şi prea grăbite. Răsufla din greu şi simţea în gură gustul dulceag al apei. Deodată desluşi un zid negru. Ajunsese la ţintă, dar îi trebuia un loc unde să acosteze. Aproape sleit de puteri, ocoli malul abrupt. Nu mai înota, bătea numai apa. Deodată o pată de umbră mai puţin deasă i se ivi în faţa ochilor. Zidul se întrerupea. Se căţără, clătinându-se ca beat.

Când îşi reveni în fire, era scăldat în razele strălucitoare şi calde ale soarelui. Ridicând capul, el îşi dădu seama, că trebuia să fie amiază. Încercă să se mişte, dar nu reuşi, decât cu preţul unor sforţări dureroase. Rana îl făcea să sufere îngrozitor.

Pierduse de bună seamă, în fuga lui, mult sânge. Îl chinuia setea insuportabilă; se târî anevoie până la un izvor, al cărui susur îl auzise prin preajmă. Sleit de sforţările supraomeneşti făcute, Elias Viquez, căzu cu faţa în apa curată şi bău cu lăcomie câteva înghiţituri.

Ca un film rapid, se desfăşurară în faţa ochilor rănitului toate evenimentele ultimelor săptămâni. Întâlnirea lui cu Fernandez, şi banda lui, misiunea, prefacerea morală pricinuită în el de privirea Florei, trădarea lui... Căci foştii lui tovarăşi aveau dreptate: îi trădase şi, oricât de morală ar fi această trădare, ea îl făcea să sufere în sinea lui şi să socoată că-şi cam meritase soarta, şi ispăşea vina.

De ce nu se înecase în apele lacului Hueco? Totul s-ar fi sfârşit şi n-ar fi avut acum de îndurat această agonie înceată, sau moartea de foame, fără arme, fără ajutor!

Febra îl făcea să delireze; încercă să se scoale şi să se întoarcă la lac, ca să se înece în el pentru totdeauna. Deodată braţul său sănătos bătu aerul şi el căzu jos leşinat.

XI
ÎNVIEREA

Soarele de dimineaţă strălucea deasupra lacului Hueco.

Clipind din ochi, Elias Viquez, recăpătă conştiinţa vagă a lumii exterioare. Capul îi era aplecat pe o parte şi privirea încă pierdută în ceaţă. Apoi pleoapele i se închiseră din nou, părea că rănitul încerca să-şi aducă aminte, să-şi adune gândurile risipite. În sfârşit ochii se redeschiseră, mai lucizi, şi desluşiră *rancho*-ul, o saltea...

O expresie de spaimă trecu pe faţa lui palidă şi suptă dar, tânărul simţi că cineva îi mângâia mâna şi o voce dulce şi lină ajunse la el.

Ca apăsat de o greutate enormă, tânărul mişcă uşor capul şi privirile-i întâlniră o faţă îngrijorată, aplecată deasupra lui.

— Flora? şopti el, recunoscând pe tânăra fată.

Un surâs lumină trăsăturile delicate ale acesteia şi mâna ei uşoară, se lăsă pe fruntea rănitului, în timp ce ea şoptea:

— Odihneşte-te, Elias, te rog...

Obrajii supţi ai aventurierului se colorară uşor, şi închise sleit ochii, din care se prelinseră două lacrimi mari.

Lacrimi de bucurie...

Elias Viquez renăştea încet. Câteva ore după ce se trezise pentru prima dată, el îşi recăpătă complet cunoştinţa şi-şi dădu seama că se află pe veranda *rancho*-ului din care fugise în noaptea cea de groază. Peste tot umblau oameni, pe care nu-i cunoştea. Singurele figuri cunoscute, erau acelea a Florei, a lui Emilio şi a lui David. Ce-or fi devenit oare aventurierii... şi ferocele Fernandez? Ce se întâmplase?

Flora, care-l îngrijea şi care-l veghea cu o grijă gingaşă, îi povesti:

— Abia am ajuns la Bogota şi ne-am grăbit să-ţi urmăm sfaturile şi să facem demersurile necesare pentru a ne

legaliza titlurile de proprietate. Imediat după aceasta, am cerut concursul poliţiei, pentru a curăţi lacul Hueco de cotropitorii săi nedoriţi. În acelaşi timp, angajasem o echipă de lucrători şi o echipă de băieţi vânjoşi, care nu se dădeau îndărăt de la o expediţie oricât de periculoasă, dacă erau bine plătiţi. Înţelegi însă, că de această dată am făcut o triere şi am angajat numai oameni siguri şi al căror trecut de cinste, era o garanţie pentru viitor.

Ne-am grăbit pregătirile şi am pornit la drum. Întoarcerea s-a făcut fără neplăceri. Dornici să ajungem cât mai repede şi cam neliniştiţi pentru soarta d-tale, am parcurs repede etape grele. Nu ne puteam ierta că te-am lăsat să te întorci pe malul lacului, după ultima noastră întâlnire.

În sfârşit, ajunserăm în apropierea lacului Hueco. Aici, situaţia se complică. Cum oare au să reacţioneze *recogedores*, când aveau să ne vadă sosind pentru a-i izgoni? Era mai prudent să contăm pe o reacţie brutală şi să luăm precauţiile necesare. Am decis să înaintăm fără zgomot, până la *rancho*, în timp ce ei lucrau pe lac. Fără să bănuiască lovitura ce li se pregătea, oamenii lui Fernandez, îşi vedeau de treabă ca de obicei, şi deşi cei mai mulţi aveau revolvere, muniţiile rămăseseră în *rancho* şi le-am confiscat fără nici o piedică. Aşa că împotrivirea aventurierilor, nu putea să fie decât de scurtă durată.

E greu să-ţi descriu înmărmurirea aventurierilor, când se pomeniră faţă în faţă cu o trupă de oameni, care îi ameninţau cu carabinele. Câteva clipe, rămăseseră ca nişte stane de piatră. Fernandez la fel cu ceilalţi! Apoi se porni o debandadă generală. Nici unul dintre *recogedores*, n-avea poftă să cadă în mâinile poliţiei şi cred că nici poliţia nu era entuziasmată, gândindu-se că ar trebui să ducă grija prizonierilor până la Bogota.

Aşadar, bandiţii, fără să mai stea pe gânduri, căutară să dispară în inima pădurii, iar poliţiştii se mărginiră să le dovedească prin câteva salve, starea perfectă a armelor lor. Numai doi-trei dintre bandiţii mai curajoşi, încercară

cu revolverul în mână să ajungă la *rancho*, ca să se baricadeze acolo, şi să-şi aprovizioneze armele. Împuşcară trei poliţişti, dar fură şi ei ciuruiţi de gloanţe, înainte de a reuşi să facă câteva zeci de metri.

În tot timpul încăierării, Emilio şi cu mine, te căutam pe d-ta, dar în zadar. Să fi dispărut la prima alarmă? Mister.

Intraseşi parcă în pământ. Pierdusem speranţa, să mai aflăm unde ai dispărut, dar atunci se întâmplă ceva oarecum comic. În momentul în care, se produsese atacul nostru, un om în costum de scafandru, se afla sub apă. Sub ameninţarea carabinelor, cei ce-l ajutau o rupseră la fugă, fără să se mai sinchisească de el. Scufundătorul izbuti între timp să iasă la suprafaţă, şi când îşi scoase casca, rămase înmărmurit, văzându-se înconjurat de poliţişti, care râdeau cu hohote de mirarea lui.

Acesta era singurul nostru prizonier şi l-am interogat imediat despre d-ta. El ne-a povestit cum au descoperit Fernandez şi Vicente festa pe care le-ai jucat-o şi lupta îngrozitoare, care a urmat. Omul nu se îndoia că ţi-ai găsit moartea în timpul urmăririi şi că leşul d-tale, ciuruit de gloanţe, putrezeşte undeva în pădure.

Nu voiam să cred una ca asta, şi ceva îmi spunea că nu eşti mort. Am cercetat atunci cu de-amănuntul împrejurimile lacului, până ţi-am descoperit corpul, aproape fără viaţă, lângă un mic izvor…

Apoi vorbi Emilio:

— Ai scăpat ca prin minune. Nu că rana d-tale ar fi atât de grozavă: dacă ai fi fost îngrijit la timp, nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar ţi-ai pierdut aproape tot sângele şi ţi-ai sleit puterile în sforţări grozave, probabil ca să scapi de urmăritori. Când te-am regăsit, credeam că e prea târziu. Din fericire, ai o sănătate de fier şi a fost de ajuns ca noi să înlăturăm febra ca să alungăm definitiv pericolul. Acum ai să intri în convalescenţă, şi peste puţină vreme n-ai să mai ai nimic.

Elias Viquez strânse mâna inginerului şi a sorei lui. Se simţi cuprins de o linişte nesfârşită. Felul prietenesc în

care se purta Emilio, surâsul tinerei fete, duioşia şăgalnică a ochilor ei negri care îl priveau, toate aceste îi păreau un vis încântător, pe care se temea să nu-l vadă risipindu-se...

El închise ochii, apoi îi deschise. Emilio se depărtase pentru a da ordine unei echipe. Dar Flora rămase lângă el, atentă şi gingaşe, şi Elias Viquez, pricepu că acest vis era realitate şi că aventurierul din el era mort. În locul lui luase fiinţă un om nou, căruia îi erau permise toate speranţele fericirii.

Soarele, strecurându-se prin frunzişul verandei, cufundă pe rănit într-o toropeală desfătătoare.

EPILOG

Câteva luni mai târziu, o activitate neobişnuită domnea pe lacul Hueco. Acest lac liniştit, nu mai era de recunoscut. Acum, în vâlcea se înfiripa un adevărat sat, în care se adăpostea un personal destul de numeros.

În mijlocul *rancho*-urilor cochete, se ridica o căsuţă de lemn, ceva mai înaltă decât celelalte, şi în care locuiau inginerul şi sora lui. În imediată vecinătate, se ridica un *rancho* destul de mare, locuit de Elias Viquez, şi care servea în același timp drept depozit pentru bogăţiile scoase din lac.

Apele sfinte nu fuseseră zgârcite. Bogăţii peste bogăţii se scoteau din lac zilnic şi numai dărnicia lui Emilio putea să alunge invidia din inimile celorlalţi, prin mâinile căruia treceau toate splendorile acestea.

Garda înarmată a sătucului, avusese mult de furcă să respingă atacurile cetelor de aventurieri, atraşi de acest aur, ca fluturii de lumină. Pe cedrii gigantici fuseseră instalate posturi de observaţie, din care sentinelele puteau examina pădurea înconjurătoare şi să dea alarma în caz de nevoie.

Dar, precum am spus, o activitate neobişnuită domnea pe lac.

Se pregăteau evenimente importante. O mică parte din gardă se pregătea să plece la Bogota, însoţindu-i pe Flora, Emilio şi Elias. Această expediţie avea două scopuri: unul, material şi anume: să ia în primire uneltele mecanice, comandate înainte şi care între timp sosiseră, şi altul mai puţin material, dar mult mai urgent, cel puţin după părerea celor interesaţi – şi anume – căsătoria lui Elias cu Flora.

Cei doi tineri nu mai puteau ascunde puternica simpatie care îi lega unul de celălalt şi iubirea lor înflori pe malul lacului Hueco.

Emilio ghicise repede sentimentele care cuprinseseră inima Florei. El aprecia prea mult calităţile lui Viquez,

pentru a se împotrivi câtuşi de puţin proiectelor celor doi îndrăgostiţi. Avea nevoie de un asociat, la conducerea întreprinderii, care era abia la începuturile ei. Şi împrejurările îi ofereau nu numai un asociat ci şi un cumnat.

Totul se aranjă astfel de minune şi plecarea micii caravane fu însoţită de bucuria sinceră şi zgomotoasă a satului nou-născut, pe care, datorită dărniciei lacului Hueco, îl aştepta o soartă strălucită.